

„Оги – Огненото драконче“ – Трети том

„Променї!“

© Автор на текста: Маргарита Йорданова Дюлгерова

© Художник: Невена Колева Колева

Очакват те интересните приключения на Огненото драконче в „Оги и Вулкана“. Овладееш ли вълшебството на думите, ще спасиш обитателите на Долината.

9 - „Оги и Вулкана“

Съдържание

	Епизод №
Пороят Ото и книгата с магии	9-01
Заклинанието.....	9-02
Гарванчето Охи и тайнственото ключе.....	9-03
Гневът на гарванчето Охи	9-04
Огнената стихия	9-05
Кое е по-страшно?	9-06
Изпитания	9-07
В джунглата на думите	9-08
Спри времето!	9-09
Тайно оръжие – СиР	9-10
Как да осигурим чиста вода?	9-11
Дневник на приключението	9-12
Речник	9-13
Азбучен указател	9-14
Библиография	9-15
Прочете ли?	9-16

9-01 – Пороят Ото и книгата с магии

Пороят Ото отдавна дебнеше Халата. Чакаше сгоден момент да надникне в магьосническите ѝ книги. Тази вечер тя се прибра много уморена. Заспа дълбоко. Заспа и захърка.

Смяташ, че е време да се превъплътиш¹ в образа на Ото?

Отмъкваш книгата, която Халата крие на най-високата лавица, в шкафа с най-здравата ключалка. Ръцете ти треперят от вълнение. Най-сетне! Ще научиш могъщите ѝ магии! Ще разкриеш тайните ѝ!

Разтваряш книгата. Огънят под казаните хвърля танцуващи отблясъци върху странна рисунка: черен замък с огнени кули. Опитваш се да прочетеш заклинанието, но нещо те гложди. Питаш се: „Дали няма да навредя ...“ Мислиш си, че заклинанието може да е прекалено опасно. Затова сричаш вълшебните слова бавно, бавно. И то – на ум.

Още след първите три думи водата в поточето завира. Земята под краката ти се пропуква. Обгръща те лютив дим. Сълзите ти се сгорещяват. Стичат се по бузите ти, оставят дълбоки рани по тях.

Една сълза капва върху ръката на Халата и сякаш по своя собствена воля пръстите на магьосницата сграбчват книгата, тупват те по главата.

Неволно правиш някакво движение – явно то носи могъща сила, защото земята престава да трепери. Пушекът изчезва. Водата в поточето пак става прохладна и чиста. Наплискваш се. Намазваш раните си с мехлемите на Халата. Чакаш. Готов си да посрещнеш заслуженото наказание. Но Халата продължава спокойно да спи...

Губиш 10 точки жизнена сила. Запиши в Дневника на приключението, какви са възможните следствия и резултати от тайнственото заклинание, скрито във вълшебната книга на Халата.

¹ Да се превъплътиш, означава да изпълниш ролята на някой от героите – да мислиш, чувстваш и действаш като него.

Май не успя да събудиш Вулкана? Питаш се: Как изглеждат действащите вулкани?²

Искаш пак да опиташ? Казваш си: „Мечка страх, мене – не!“?

Пак грабваш вълшебната книга на Халата и я отваряш.

Черните кули на тайнствения замък примамливо се протягат към теб. Огнените отблясъци от Казаните на Халата танцуват по назъбените стени на Черна крепост.

Трудни са магическите слова, но ти добре се справяш. Успяваш да прочетеш заклинанието до средата, когато...

Пропадаш! Все по-надолу и по-надолу! Става все по-горещо и по-горещо. И нали си Порой – направен си от вода. Тя бързо завира. Изпарява се. Ставаш все по-малък и по-малък...

Миг преди да се изпариш и да изчезнеш, Халата те грабва, измъква те от огнената бездна. Трескаво шепне, хвърля нещо в лавата. Не смееш да надникнеш дори. Засрамено се свиваш.

Постепенно огньовете се смаяват – като теб. Накрая – изчезват.

Халата уморено отпуска ръце. Не те поглежда. Не те наказва. Може би смята, че достатъчно си пострадал... Ти, могъщият Порой Ото – сега си по-дребен от малката капчица Ави. Но поне си жив, нали?!

9-02 – Заклинанието

Пак си приел образа на Пороя Ото? Решил си на всяка цена да прочетеш цялото заклинание?

– Нямахте нужда тя да ме спасява! – ядосваш се.

Ловко се премяташ, и пак се озоваваш точно над вълшебната книга. Организирай си всичко: За да не се събуди Халата, за да не те спре – напоил си я с чай от приспивно биле³. Знаеш, че тази нощ Ох – гарванът-вълшебник няма да идва насам. Сигурен си, че приятелите ти от Оги-екипа са далече. На един дъх прочиташ заклинанието.

² Потърси в Интернет снимки на вулкана Етна – намира се в Италия. Той е най-високият и най-активният вулкан в Европа. Последното му голямо изригване е било през 2001 година. В Италия има три вулкана: Етна, Стромболи и Везувий. През 79 година Везувий е унищожил древния римски град Помпей, а за последен път е изригнал през 1944 година. Според експертите, Стромболи е най-опасният вулкан, защото може не просто да изригне, а направо да се взриви. Тогава, ще пострадат много европейски страни.

Ако си прочел текста под черта, получаваш право на достъп до Епизоди № 9-10 и 9-11.

³ Тази дума се среща често в народните песни и означава „билка“.

Черните кули от рисунката пламват. Огнен стълб те издига в небето. Изсипва се дъжд от искри. Реки от лава⁴ се втурват по могъщите плеци на планината. Страховит тътен се носи надалеч. Огромни скали летят над теб, със страшна сила се забиват далече – в долината.

Последната ти мисъл е за приятелите ти: „Какво!?! Какво им причини?!“

Ако не си чел „Кое е по-страшно?“, губиш 500 точки жизнена сила. Запиши това в Дневника на приключението.

Ако си чел този епизод, получаваши заслужено 100 точки любознателност, защото си решил да изследваши алтернативните варианти⁵.

Макар и упоена, Халата успя да се събуди. Разбра, че вече е късно. Не можеше да спаси Ото, нито да спре изригването на Вулкана. Но поне да ограничи щетите от изригването – можеше. Нямаше да позволи магическата мощ на нейните книги да унищожи гората и долината.

Знаеше само един начин да помогне. Не се замисли, не се поколеба нито за миг. Хвърли се право в огнената река. Отклони я към Казаните. Лавата ги изпълни. Котловината закипя. Скалите се нажежиха. Започнаха да се топят, но издържаха. Укротиха огнената стихия. Вулканът блъвна малко дим и затихна. Но Халата и Пороят Ото вече ги нямаше...

Какви последици може да има изригването за Черната скала⁶? А за Оги-екипа? Запиши отговорите си в Дневника на приключението.

Като по чудо гората и долината оцеляха. Не ги подпали лавата. Не ги засипаха пепелта и камъните, които хвърчаха далече, далече.

Но се случи нещо ужасно. Черната скала се разтопи. Магията на Ох не издържа. Потехоха черни води. Попиха в земята. Отровиха изворите. Но и това не бе най-страшното... Черните води пояха черни души. Черните души в черна орда се събираха...

Какво се случи след това, ще научиши от „Оги и Черната орда“.

Ако си овладял Тайното оръжие и си прочел Епизод № 9-06: „Кое е по-страшно?“, може да проучиши следствията и резултатите от действията на гарванчето Охи.

⁴ Когато вулканите изригват, първо изхвърлят горещи газове, пара, камъни, после – течен огън, наречен „лава“. По склоновете на вулкана се спускат реки от лава – разтопени скали и метали.

⁵ Алтернативни варианти – това, което може да се случи, в резултат на определени решения и постъпки.

⁶ Как се е появила тя? Припомни си „Оги и Градушката“.

9-03 – Гарванчето Охи и тайнственото ключе

Бедата никога не идва сама. *Чувал си тази поговорка, нали? Е, наистина е така...*

Превъплътيل⁷ си се в образа на Гарванчето Охи?

- Може това да е ключе към друга вселена! – горещиш се ти.
- Джаф! Май не ти дава мира тайната на ключето? Внимавай да не направиш някоя беля! – строго те поглежда малкото кученце Дан.
- Кога ще го използваме?! – няма търпение и малката круша.
- Оли! – строгият глас на Стария вълшебник ви стресна – И ти ли си толкова припряна?
- Ох-и! Татко, ти все повтаряш: „Когато съберем нужната информация!“
- Да! За да сме сигурни, че ключето няма да навреди...
- Нали вече експериментирахме⁸... – промърмори недоволно и маймунката Ефу.
- Натрупахме малко знания. Недостатъчни са. – обади се и Скалата.
- Още не можем да предвидим следствията и резултатите⁹ от използването на ключето. – тихо каза Вековната мура Вемура. Гласът ѝ успокои всички. Накара ги да се замислят.

Опитай се да приложиш СиР! Какви биха могли да бъдат последиците за Оги-екипа, ако бъде използвано ключето и то отвори проход към друга вселена? Запиши отговорите си в Дневника на приключението.

Отнасяш ключето високо, високо – на най-отдалечения връх. Никой не те усети. „Наблизо няма вода, безопасно е.“ – мислиш си ти. Знаеш заклинанието, но не бързаш да го кажеш.

В този миг земята потръпна, забоботи. Върхът се разцепи. Пара, камъни и пепел изхвърчаха от цепнатината. Минаха съвсем близо до теб. Човката ти затрака неудържимо. Не! Не от страх! Ти, Охи, не си страхливец, но все пак... „Ако изригне вулканът, лавата ще се спусне оттук... Накъде ли ще

⁷ Да се превъплътиш означава да изпълниш ролята на някой от героите – да мислиш, чувстваш и действаш като него.

⁸ Припомни си Епизод № 4-13 от „Оги и кълбовидните мълнии“.

⁹ СиР – следствия и резултати – това е тайното оръжие в тази игра. Къде е то? Ще ти подскаже азбучният показалец на „Оги и Вулкана“.

се насочи след това?“ Мислено проследяваш най-вероятния ѝ маршрут.
„Ще стигне до Черната скала¹⁰!“

Опасност! Голяма опасност грози Долината. Няма време да търсиш помощ. Трябва сам да решиш, как ще постъпиш. Прецени, какви ще са следствията и резултатите от решението ти. Запиши ги в Дневника на приключението.

Виждаш, как лавата се издига, издига. Достига до ръба на пукнатината. Още миг и ще прелее. Ще се втурне надолу. Ще разтопи Черната скала. Ще разруши магията на Ох.

Понечваш да изречеш заклинанието. Да отвориш портал към Огнената вселена. Но крилото на баща ти те първа здравата. Човката ти се затваря. Не можеш звук да издадеш. Старият вълшебник е разгневен. Татко ти никога досега не те е удрял! Никога! Каквито и щуротии да си вършил...

Реката от лава вече достига Черната скала. Обгръща я, залива я. Скрива я от погледа ти. Странно... Ох въздъхва с облекчение. Едва сега осъзнаваш, че на пътя на огнената река не се изпречи нищо живо. Само скалите сякаш се надигаха и я посрещаха, насочваха я към Черната скала.

Разбираш, че баща ти е очаквал точно това. Предвидил е, какво ще се случи. Искал е да стане така. Може би заклинанието, с което той създаде Черната скала е било необходимо, само докато се събуди Вулканът? Дали е така? Е, скоро ще разбереш... Засега научи нещо много, много важно:

Да не бързаш! Добре да обмисляш решенията си! Да действаш едва тогава, когато имаш достатъчно информация, **за да предвидиш следствията и резултатите от своите постъпки!**

Искаш да овладееш тайното оръжие СиР? Браво! Потърси го в съдържанието на „Оги и Вулкана“. Овладеял си тайното оръжие СиР?

Прочел си епизода „Кое е по-страшно?“ Получавах заслужено още 100 точки любознателност, защото изследвах алтернативните варианти.

Искаш да се превъплътиш в образа на Гарванчето Охи и да разкриеш тайната на вълшебното ключе? Добре, действай!

9-04 – Гневът на гарванчето Охи

„Отнася се с мен като с голишарче! Никъде не ме пуска. На никакви магии не ме учи. Но аз сам, сам, научих заклинанието, което отваря портал към Огнената вселена!“

¹⁰ Припомни си „Оги и Градушката“.

Изричаш първата вълшебна дума, но явно нещо си сбъркал, защото изригват едновременно две огнени реки – едната изпод земята, другата – от Огнената вселена. Добре че Ох пак те е проследил и овреме успява да заключи портала. А ти – гузен, засрамен и обгорен се сгушваш в прегръдката му.

Изгуби 100 точки жизнена сила.

– Ех, сине, сине! Гневът е лош съветник. Убеди ли се, че е рано да използваш могъщите магии. Трябва още много да учиш.

– Защо остави... – гласът ти пресеква от вълнение.

Земята под вас не само пари, но и сякаш се гърчи. Пара изскача от всяка пукнатина.

– Защо оставям лавата свободно да се стича ли?

– Ох-и! Да.

– Помисли! Сам трябва да намериш отговора.

– Природните стихии не бива да бъдат спирани, а само насочвани и използвани. – обади се мъдрата мура Вемура.

– А защо не може лавата да се прати през портала в Огнената вселена?

– Да решаваме своите проблеми, като ги прехвърляме другиму ли? – възмути се старата круша мама Йоли. – Не сме толкова безотговорни.

– Никой не може да предвиди, какви ще са следствията и резултатите от смесването на земната лава с материята, от която е изградена Огнената вселена. Та ние не знаем нищо за нея! – намръщи се Скàлата.

Запиши в Дневника на приключението, че си загубил по 100 точки жизнена сила, предвидливост и мисловни умения, ако не си чел „Кое е по-страшно?“ Чел си този епизод? Тогава печелиш по 100 точки любознателност, кураж и мисловни умения.

Смяташ, че ако имаш още един шанс, ще овладееш могъщото вълшебство на тайнственото ключе?

Упорит си, или може би инатът ти е по-голям, отколкото предполагах...

Все още си в образа на гарванчето Охи и тършуваш, решил си пак да намериш ключето, да овладееш вълшебната му сила.

Дълго дири ключето. Претършува всички потайни кътчета. Прерови дори гнездото на Картàла. „Добре че се престраших.“ – мислиш си, грабвайки кутийката. Отнасяш я на най-отдалечения връх. Там дори орлите не обичат да кацат. Никой няма да ти пречи. Ще свалиш защитното заклинание.

„Готово!“ – гордо грабваш ключето. Добре си си научил урока...
Произнасяш бързо и ясно новите могъщи слова. Отключваш портала към
Огнената вселена.

Земята под теб започва да се гърчи, напуква се. Пара изскача от всяка
пукнатина.

– Могъщо заклинание... Дали ще успея да го овладея?

Опитваш се да подтиснеш страха и неувереността си. Правиш крачка
напред към портала. До теб бликва вряла вода. Облива те. Перата ти падат
ощавени.

– Ох-и! Ох-и! Как боли! – стенеш, но никой не те чува.

Никой ли?

*Губиш 500 точки жизнена сила, ако не си чел епизода „Кое е по-
страшно?“.*

Ощавен, проскубан, скачаш и викаш:

– Болката няма да ми попречи! Никой няма да ме спре! Ще овладея
могъщото вълшебство на ключето!

Крешиш, но сред тътена на лавата, напираша да изригне, гласът ти повече
прилича на немощен писък на голишарче. А и на пиле приличаш... с тая
проскубана перушина и ощавена кожа...

Но успяваш! Успяваш да отвориш портала към Огнената вселена! Тъкмо в
мига, когато вулканът изригва! Лавата се излива през портала и изчезва...

Изчезвай и ти ! Скачай!!

Тупваш безсилен върху нажежената земя. Ясно – тук ще се опечеш...
Опитваш се храбро и с чувство за хумор да посрещнеш смъртта.

– Ох-и! Печено гарванско! Дали ще е вкусно? Но все пак успях!
Овладях могъщата сила на ключето!

– Глупак! Направи точно това, което исках! – изсъсква Ламята.

Тя се пъха в прохода. Порталът се затваря. Огнената вселена изчезва. А и
не само тя...

Причернява ти пред очите. Преди да изгубиш съзнание, усещаш, как някой
те сграбчва и носи. Прохладен въздух те обгръща. Болката някак си се
оттича и сякаш се влива в гласа на баща ти:

– Ох, сине, сине! Какви беди причини на Оги и Огнената вселена! ...

*Ако не си чел „Кое е по-страшно?“, губиш 500 точки сила, 200 точки
предвидливост и 100 мисловни умения.*

Ще имаш още един шанс. Мисли, преди да действаш! Искаш да потърсиш тайното оръжие СиР? от „Оги и Вулкана“ Е, най-сетне! Браво!

Ако вече си овладял СиР, ако си прочел „Кое е по-страшно?“, ще можеш да си поговориш с Вулкана в „Изпитания“.

9-05 – Огнената стихия

Овладял си тайното оръжие СиР? Превъплътил си се в образа на Огненото драконче? Задачата ти е тежка. От това, дали ще можеш да предвидиш следствията и резултатите от своите действия, зависи животът на целия екип. Е, Оги, готов ли си да поемеш тази отговорност?

Трябва да помислиш?

Че има ли време за мислене?! Да сте мислили навреме! И ти, и целият Оги-екип допуснахте ХоГ и Ла Миа да подлъжат младите пъстърви¹¹. Позволихте на бобрите да построят водопровода. Повярвахте им.¹² Защо не мислихте тогава? Защо не предвидихте следствията и резултатите?! Е, гневът не помага...

Тъжно поглеждаш към водопровода, отвел подземните води на Планината до Божествения бряг. Земята на Зевс все още процъфтява, но точно както предвидиха бобрите – Сушата, Жаждата и Гладът опустошиха Долината, нахвърлиха се и върху полята край Божествения бряг.

Туристите се разбягаха. Цветята вехнеха. Царствената роза едва-едва разтвори нежните си листенца.

– Оги, спаси поне Ели! – прошепна Розата.

Цветчето ѝ клюмна. Стъбълцето ѝ се прекърши.

Кого ще спасиш най-напред? Ели? Побързай към планината на Перун!

Тежки времена настанаха в планината на Перун, в равнините на Тангра. Брат брата убиваше заради капка вода. Земята се раздираше. Все по-гореща пара бликаше от недрата на планината. Черен дим и пепел изстрелваше Вулканът. Сиви облаци закриваха слънцето.

Мама Йоли скри щерката си Оли, кученцето Дан, маймунката Ефу и Скакалеца Скокльо, но силно земетресение ги затрупа и затвори входа на пещерата.

Скалата се разцепи на две. Лава бликна от недрата на земята. Подпали вековната мура Вемура. Овъгли Старата круша – мама Йоли.

¹¹ Припомни си „Оги и кълбовидните мълнии“.

¹² Припомни си „Оги и Сушата“.

Гъстият черен дим задуши орлите и те паднаха мъртви в гнездото си. Загинаха прегърнати там – високо над скалите.

Като по чудо около езерото все още нямаше нито черен дим, нито пепел, нито падащи камъни. Може би защото ти – Оги – беше събрал всичките си сили и вълшебни умения, за да запазиш поне омайничето Ели и малката водна капка Ави. Ще успееш ли?

Става все по-горещо... Главичката на Ели клюмва безпомощно. Не толкова от горещината, колкото от силата на чуждата болка и мъка, които я заливат.

Огнената стихия, твоята стихия Оги приближава! Издигаш още по-здрава вълшебна преграда. Лавата заобикаля езерото. Земята около Ели е все още поносимо топла.

Водната капка Ави прегръща стъбълцето на омайничето, спуска се към коренчетата, дарява му своята сила и живот. Ели отваря очи. Сега те са станали сини – сини като очите на Ави.

Но лавата наближава... И без пророческата дарба на Омайничето Ели разбираш: Провалил си се! Не можеш да ги спасиш!

Губиш по 100 точки жизнена сила, предвидливост и мисловни умения, ако още не си прочел „Кое е по-страшно?“.

Чел си този епизод? Е, тогава печелиш по 100 точки любознателност, кураж и мисловни умения.

Стремително се спускаш в долината. Виждаш – Дан помага на животните да спасят дечицата си от прииждащата лава. Но заобикаля отдалече семействата на глиганите. Остава ги да се оправят сами...

Майката на шест глиганчета, паникьосана, напразно се опитва да ги достигне. Таткото – глиган, сграбчва най-палавото глиганче, подхваща го с глигите си, прехвърля го отвъд скалите, обграждащи клисурата. Успява да спаси и останалите пет. Макар че те вече са на сигурно място, квичат пронизително. Глиганът скача и с тялото си прикрива майката на дечицата си. Лавата ги залива, телата им изчезват...¹³

Едва успяваш да грабнеш приятеля си Дан, малко преди лавата да погълне и него. Отлиташ, намираш стария вълшебник Ох, събираш целия Оги-екип на полянката край езерото. Обединявате силите си. Изграждате невидима вълшебна преграда срещу огнената стихия. Разбира се, ти си най-отпред.

¹³ Какво се случи с глиганчетата? Ще разбереш от „Оги и Черната орда“.

Нямате време да обмислите по-добра стратегия. Пръв си ти. След теб – Пороят Ото. Огън срещу огън! Сблъскаш се с лавата. Могъщата огнена река те повлича, отмества те от пътя си.

Пороят се хвърля храбро, но само облак пара остава от него. Издига се. Опитва се да запази поне полянката, където Оги-екипът напруга сетни сили.

Ще успееш ли да предпазиш приятелите си?

Хвърляш се отново срещу лавата. Ох и Охи изричат най-силните заклинания. Целият Оги-екип влива силата си в тях. Огнената река потрепва и едва-едва се отмества. Надеждата ти вдъхва нови сили. Гмурваш се, сливаш се с лавата. Отдалечаваш я от езерото и гората.

Но какво става с теб?

Сливаш се с лавата и осъзнаваш, че вече си част от нещо огромно, пулсиращо и древно... Мисъл бърза и могъща те поглъща.

Жив ли си? Ти ли си това? Оцеля ли Оги – Огненото драконче?

Запиши в дневника на приключението, че губиш по 100 точки жизнена сила, предвидливост и мисловни умения, ако не си прочел „Как да осигурим чиста вода?“. Прочел си този епизод? Печелиш по 100 точки кураж, любознателност и мисловни умения, защото си решил да изследваш алтернативните¹⁴ варианти.

9-06 – Кое е по-страшно?

Не беше толкова страшна Жегата. И друг път ви е жарила...

Не беше толкова страшна Сушата. И друг път бе шетала из Долината...

Не беше толкова страшен Гладът. И друг път сте гладували...

Страшно бе това, че обитателите на Долината и планината се озлобиха един към друг. Брат брата убиваше за капка вода!

Оги-екипът напруго търсеше изход. Всяка идея обмисляха внимателно. Накрая шест начина им се видяха най-добри:

1. Да пестят водите и да ги пазят чисти, предложи омайничето Ели.

¹⁴ Алтернативни варианти – това, което може да се случи, в резултат на определени решения и постъпки.

2. Да не позволяват никому да посяга на подземните води, настояваше кученцето Дан.
3. Да разтопят лед от страната на хримтурсите, искаше Пороят Ото.
4. Да добиват чиста вода, като изпаряват солената морска вода, а получената пара – да охлаждаат, мечтаеше Ави.
5. „Екологичното равновесие на Огъня и Водата крепи нашия свят. Трябва да го браним!“ – казваше мъдрото вековно дърво Вемура.
6. За саморегулиране¹⁵ на екосистемата говореше Скълата.

Помисли добре! Запиши в Дневника на приключението по един вреден и един полезен резултат за всяко от тези предложения. Свери отговорите си – прочети: „Как да осигурим чиста вода?“- Епизод 9-11. Там са посочени 36 най-важни следствия и резултати. Ако си успял да предвидиш 6 от тях, ще можеш да спреш Времето.

9-07 – Изпитания

Е, Ото, любопитството е опасно, нали? Ясно е – събудил си Вулкана. Дали Оги може да приспива вулкани?... Мислено го призоваваш, а докато той пристигне, обгръщаш целия връх. Стискаш го здраво. Добре, че си толкова голям... И все по-голям ставаш – пара изскача от всяка пукнатина.

Земята се нагрива. Започва да трепти – още миг и ще се взриви... А стане ли това – планината и долината ще бъдат унищожени, лавата ще изгори приятелите ти. Отчаяно се оглеждаш, ослушваш се – идва ли Оги?

Изведнъж странна мелодия се разнася – тиха и нежна. Разбираш – Змийчето Питанка¹⁶ се опитва да помогне. Земята се успокоява, но температурата продължава да се покачва, отваря се кратерът на Вулкана. Лавата клокочи и се надига. Не можеш да я спреш. Не ѝ действа вълшебната мелодия на Питанка.

Само за миг мярваш Оги – гмурва се в огнената бездна и изчезва. Тревогата и вината те гризат – заради теб Огненото драконче рискува живота си.

¹⁵ За саморегулирането на екосистемата и за ювенилните води – виж в речника на „Оги и Вулкана“.

¹⁶ Виж „Оги и Хълата“.

Смяташ, че Оги-екипът ще трябва доста да се потруди, за да докаже, че всички са овладели тайното оръжие СиР¹⁷? Прав си. Заслужи 100 точки предвидливост.

– Не стига че Пороят ме събуди с цели два века по-рано, ами и неканени гости си имам... – сърдито избоботи Вулканът, размята коси от дим, плавно извиси снага от лава и полуразтопени канари.

– Сир¹⁸! Моля да ни извините, но ние ...

– Сте любопитни пакостници... Нямате търпение да се заловите с големите вълшебства.

Ото виновно отпусна облачните си ръце – обгорени, почернели от дима.

– Искях да проуча...

– Тайната на магиите не е за чирака на една селска билкарка! – разгневи се Вулканът.

Лавата заклокочи, надигна се към ръба на кратера, но мелодията на Питанка я успокои и тя се върна назад.

– Черната скала... Няма да се справим сами... – Оги смело се доближава до Вулкана. – Моля, помогнете ни...

– Хм... Я да видим, добре ли сте овладели тайното оръжие. Осъзнавате ли следствията и резултатите от разтопяването на черния лед¹⁹?

– Ще зарази с магията на Ламята подземните води, а чрез тях –ще подчини всички хора и животни. – Ото бърза, както винаги, но Вулканът явно харесва отговора му.

– Оги? Ти какво ще добавиш? – пита строго повелителят на лавата.

Огненото драконче се замисли, погледна с копнеж звездното небе, преди да отговори.

– Ламята ме преследва... Значи черният лед може да навреди и на Огнената вселена – където и да се намира тя... Не мога да допусна два свята да пострадат заради мен.

– Грижовен! Верен! Учи се да мисли и постъпва справедливо... – мърмори си Вулканът. – Млади огнени приятелю, ти издържа първото изпитание.

– Какво е второто? – нетърпеливо пита Ото – Мога ли и аз да помогна?

¹⁷ СиР – тайното оръжие в „Оги и Вулкана“.

¹⁸ Сир – учтиво обръщение към велик владетел.

¹⁹ Виж „Оги и Градушката“.

– Можеш. – Усмихна се Вулканът и алено сияние озари Планината. – И не само ти – целият Оги-екип ще участва в разследването: „Защо изчезнаха динозаврите?“²⁰

Вярваш, че Оги-екипът ще се справи, нали? – Както винаги. Искаш и ти да участваш в разследването? Дадено! Прочети сценария или гледай спектакъла „Защо изчезнаха динозаврите?...”

Смел си – признавам! Следващото изпитание е битка в Джунглата на думите!

9-08 – В джунглата на думите

Питаш: „Как Оги-екипът попадна във вълшебната страна на думите?“

Ето така:

Ефу първа видя тайнственото писмо, което се появи внезапно върху екрана на Скълата: „Оги, чакам те утре в 9 часа на иСтоГ от езерото на младите пАстърви. Край водопада.“

– От кого ли е? – запита маймунката.

– От някой, дето прави по две грешки в една дума – „изток“ – засмя се Малката круша.

– Ох-и! И обижда пъстървите, като не знае правописа – пише името им с „а“.

– Вашият враг е Ламята. – хитро присви очи Вулканът. Ако искате – може да я убиете или само да я раните, за да я прогоните. Но няма да имате никакви други оръжия, освен девет вълшебни думи.

Вулканът написа с огнена писалка „Ламя“. Тя оживя, засъска, нахвърли се към теб. Да, да, към теб, Охи! Спасявай се! Спаси и приятелите си от Оги-екипа!

Коя буква ще промениш, за да я спреш, преди да ви е излапала?

Имаш право да замениш в думата „ламя“ само една буква – за да спасиш Оги. Така ще променяш и всяка следваща дума – с не повече от девет хода трябва да победиш!

Новите думи оживяват – но ако правописът им е погрешен – озверяват! Да не им се мяркаш пред очите! Правилно ли ги изписваш – ще бъдат на твоя страна.

²⁰ Шури приключения и много смехории те очакват в спектакъла „Защо изчезнаха динозаврите?“ Кога, къде би могъл да го гледаш? – Опитай се сам да си набавиш нужната информация. Или поне да откриеш и прочетеш сценария...

Охи, бързо-бързо занарежда думички: Ламя – лазя, лозя, лоза, роза, коза, каза, ваза, важа, вада.

Дан не остана по-назад – изляя следващите девет думи: Ламя – ломя, ловя, лова, кова, копа, сопа, сипа, супа, суха.

Ели примигна смутено, но също се справи с изпитанието: Ламя – мамя, мамо, рамо, само, сако, сабо, саби, забй, зъби, гъби.

Ави плавно изрецитира: Ламя – бамя, баня, бавя, давя, довя, ровя, роня, раня, рано.

Малката круша Оли също не се посрами: Ламя – лама, мама, манà, Мара, кара, кора, кори, къри, кърпа.

Сколко изгаряше от нетърпение, да дойде и неговият ред: Ламя – ламè, лами, ками, сами, саби, сарй, парй, пàри, варй, вани, бани, бари, бори...

– Стига, стига! Спря го Вулканът. За да се преборите с Ламята, трябва да измислите история за приключенията ѝ във Вълшебната страна на думите. Всеки от вас ще използва верижката от думи, които току-що изброи. Всяко ново изречение трябва да съдържа следващата дума. Охи, ти започни!

Охи бързо-бързо занарежда:

Ламя сама си говореше: „**Лазя** из **лозя**. Една **лоза** се уви около мен. **Роза** ме издра. **Коза** ме бодеше с рогата си. **Каза** ми: „**Ваза** ще се стовари върху главата ти.“ Предсказанието **важа** до сутринта, когато **вада** потече, а аз **ломя** ядосано вазата и **ловя** парчетата от нея.“

След **лова** на отломките – продължава Дан, – тя **кова** капак, **копа** кладенец, за да се скрие, но **сопа** я отупа, някой **сипа** сол в раните ѝ. Замириса на **супа**. **Суха** коричка хляб да имаше – за една гладна Ламя!

Ели продължи историята: **Ламя** вика: „Пак ще **мамя**! **Мамо**, с ударено **рамо само сако** и **сабо** няма да нося!“ Остри **саби забй** някой в Ламята. Тя **зъби озъби**, но те станаха **гъби**.

Ави с усмивка разказва:

Ламя намери **бамя** и а-ха да я лапне, препъна се и падна в чорбяната **баня**. „Няма да се **бавя**, нито да се **давя**!“ – **довя** вятъра нейния рев.

Юнакът – „Няма да **ровя** – из пещери да я търся!“

Красавицата – „Няма да **роня** сълзи вече!“

Юнакът – „Ще **раня** Ламята утре, рано сутринта!“

Малката круша Оли се усмихна и продължи историята за патилата на Ламята в Страната на думите:

Ламя-лама видя **манà** по листата на лозята, чу **Мара** детето да **кара кора** да яде, **корì** го че не ще, а за да порасте **кърì** не му трябва – то е храна за гладна Ламя. Чу Ламята и тури си **кърпа**, за да лапа, но... здравата и залютя.

Нетърпеливият Скокльо прекъсва Оли:

Ламя се хвали: „Вижте люспите ми са като **ламè!**“ Две **лами** завистливо я оглеждат с погледи-**камì**... Ех, да можеха **сами** и те тъй да изглеждат, **саби** да мятат... За пъстро **сарì** тя, даде много **парì**, но то започна да **пàри**. **Варì** я, печи я – все глупава си остава! Нали е Ламя – **вани** иска да прави, на **бани** иска да ходи! В разни **бари** се топи, с Оги се кани да се **бори**...

Вулканът се засмя. Лавата заклокочи. Кълбо черен дим се издигна високо в небето.

– Добре се справихте. С лекота измислихте думите, включихте ги в изречения, съчинихте весели истории. Уважавате врага и нито един от вас не прояви излишна жестокост...

– Заслужихме ли помощта Ви Сир²¹?

– Да, Оги. Но днес ще се справите сами. Помнете – вулканичните изригвания не трябва да бъдат спирани, а само насочвани! Ще ви помогнат двете вълшебни думички: „обърна“ и „обгърна.“ Те са моят дар за вас.

Този дар, обаче ще можеш да използваш в „Оги и Гейзера“. А сега ще се наложи да се справиш сам!

Успя ли да измислиш поне една дума – различна от тези, които Оги-екипът изброи? Да? – Заслужи 100 точки за умело боравене със словото.

²¹ Сир – почтително обръщение към владетеля.

Справи ли се и с другата задача – състави ли текст с думите, които образува? Да? Заслужи още 100 точки.

Ако си прочел: „Кое е по-страшно?“, готов си да спреш Времето. Прочети следващия епизод.

9-09 – Спри времето!

– Ей, как го направи тоя номер?!

Скакалецът Скокльо възторжено подскачаше около Огненото драконче. Времето сякаш бе спряло. Една шишарка, откъснала се от дървото, висеше във въздуха и не падаше.

Дълго обсъждахте, как да спасите Долината и Планината. А шишарката в това време се спусна само няколко сантиметра по-надолу. Отвън не се чу нито звук. Следователно? – И Ламята не може да ви чуе.

– Запомнихте ли задачите си? Охи, няма да се отделяш от мен! Да вървим!

Старият гарван строго изгледа сина си.

Според теб най-важно е да обединят силите си, да се организират? Считаш, че заедно могат да спасят Долината? Искаш да разбереш, как ще помогнат далечните им приятели от океана и от страната на хримтурсите? Браво! Заслужи по 100 точки решителност и съобразителност.

Оги пусна Времето. То препусна нанякъде, хукна с все сила. Шишарката тупна на земята.

Всички от Оги екипа се разбързаха:

Маймунката Ефу скачаше от клон на клон и предупреждаваше птиците да вземат дечицата си и да се отдалечат колкото се може повече от клисурата.

Кученцето Дан издирваше птичетата, паднали от гнездата и ги връщаше при родителите им.

Ефу караше по-едрите и силни животни да пренасят малките костенурчета, таралежчета и охлювчета.

Дан сърдито се разлая и подгони мързеливите глигански семейства, които не искаха да напускат домовете си. Изкара ги от клисурата. Заведе ги на безопасно място в равнината.

Чу се страшно боботене – звук нисък, плътен, сякаш земята стенеше и се разкъсваше в дълбините.

Ох и Охи кацнаха на най-отдалечения връх, където никой не смееше да припари, защото земята там вече се гърчеше. Пара изскачаше от всяка пукнатина.

Оги и мадмоазел Фу пристигнаха точно навреме. Горната част на върха отлетя с оглушителен гръм. Дим, пепел и лава се разхвърчаха на всички страни.

Далече, далече в океана Дъг и младите пъстърви обединиха силите на новите си приятели. Ген направи така, че по време на битката всички да могат да използват древните си умения – да общуват помежду си и да си помагат – дори и да са на другия край на света.

Ави прие образа на хримтурска кралица, поведе ледените великани, постави ги на пост около клисурата, която стръмно се спускаше към Черната скала.

Четиримата – Ох, Охи, Оги и Мадмоазел Фу – приеха силата на приятелите си от океана и насочиха лавата към клисурата.

Питаеш се: Дали тайният език на скалите също ще помогне да бъде овладяно изригването на вулкана? заслужи 100 точки досетливост.

Никой не знаеше тайния език на скалите. Ламята не успя да разбере, че те следяха накъде се отправя лавата. Дори сами я насочваха. Впримчиха я в здравата си прегръдка. И сякаш се извисиха – още по-здрави, още по-високи, още по-задружни. Спираха всеки опит на лавата да избяга. Доведоха я право при Черната скала.

Ламята виждаше всичко, скърцаше със зъби, гневеше се. Редеше магия след магия, но не успяваше да отвори проход от Огнената вселена. Как ѝ се искаше да нападне! Точно сега, когато враговете ѝ са най-уязвими, тя беше безсилна, пленена в Огнената вселена. Проходът бе заключен. Магиите ѝ не действаха.

Орлите се виеха над Черната скала. Лавата я обгърна и тя изчезна. Издигна се огромен облак. Парата се охлаждаше. Раждаха се малки чисти капчици. Нямаше и помен от злите магии на Ламята, донесени от Черната градушка и заключени в Черната скала.

Карталът поведе дъждовния облак към езерото. Калин Орелът, Зоркото око и Орлицата му помагаша.

Пороят Ото внимаваше нито капка да не се изхаби. Скакалецът Скок весело подскачаше от листо на листо – навеждаше ги, за да отидат капчиците право в коренчетата на зажаденелите тревички.

Мама Йоли, Оли и Вемура приготвиха отвари – лек за най-тежко пострадалите. За щастие, всички свършиха добре работата си и никой не загина от изригването на Вулкана.

Змийчето Питанка мълчаливо напълни стомничката си и я занесе при Омайничето. Поля го. Освежи листенцата му. Ели засия от радост.

После Омайничето заспа. Заспа и засънува пророчески сън: В недрата на Земята се раждат младите води, които учените наричат „ювенилни“. Ели виждаше в съня си, как водата, създадена при изригването на Вулкана, пълни подземните водохранилища. Чу, как Питанка свири чудна приспивна мелодия. Вулканът притихна и заспа.

Добре си бе свършил работата, нали? А и Оги-екипът заедно с него...

Надявам се, че разбираш, колко **щедро и обичливо е огненото сърце на планетата**. Тя дава нов шанс на своите деца, които безгрижно я замърсяват. **Дава им младите, чисти води, които се раждат във вулканите. И може би капките родени и дарени с любов, ще помогнат да бъде съграден един нов, по-добър и по-красив свят.**

Историите на Оги-екипа ще продължат и в следващото приключение – „Оги и Гейзера“.

9-10 – Тайно оръжие - СиР

В тази игра инструментът за развитие на мисленето²² е СиР – следствия и резултати. Той ще ни помогне да осъзнаем, какво биха могли да причинят нашите действия или бездействие.

За да разбереш, колко важно е да овладееш и прилагаш СиР, ето един пример:

Обичаш животните. Край дома ти се скита пес с такива тъжни очи... Просто не можеш да го отминеш, без да го погалиш. Винаги му носиш нещо за хапване. Нахрани го и днес. Погали го. Но? Забрави после да си измиеш ръцете.

Какви са **близко-срочните** следствия и резултати от това?

Първо – до вечерта те втресе.

Второ – вдигна температура.

Трето – заболя те коремът.

²² Заедно с родителите си можеш да научиш много за „инструментите за мислене“, описани в книгата на Едуард Де Боно „Научете детето си как да мисли. Ръководство за творческо мислене“.

Четвърто – на следващия ден всички у вас си похапваха кюфтенца, портокали и сладолед, а ти трябваше да дежуриш в тоалетната...

Пето – цяла седмица гълта някакви противни лекарства.

Де да беше само това!...

Средно-срочни следствия и резултати:

Първо – започна да слабееш, въпреки, че добре си похапваш.

Второ – наложи се да ти правят сума ти изследвания.

Трето – оказа се, че имаш глисти²³. Излекуваха те, но никак не ти беше приятно...

Дългосрочни следствия и резултати:

Първо – продължи да те боли коремът.

Второ – Докторите ти забраниха да ядеш сума ти вкуснотийки.

Трето – Изследванията продължаваха... А как ти се искаше да потичаш след футболната топка!...

Четвърто – наложи се да те оперират. От корема ти извадиха кучешка тения²⁴.

Е, вече си добре, но какво ли не препати – и то, само защото не си изми ръцете... Тази история трая цяла година, а това е много време, нали?

Дали следствията и резултатите са близко, средно или дългосрочни – за всеки отделен случай сам ще трябва да решиш и да определиш тяхната продължителност.

Ето, друга история:

Имате нов съученик. Един такъв дебеличък, с пухкави розови бузки.

Веднага започнаха да го дразнят: „Шишко! Прасчо! Розово мече!“

²³ Глистите са червейчета, които се развиват в червата на хора, които не си мият редовно ръцете.

²⁴ Кучешката тения е паразит в храносмилателната система на гръбначните животни и човека.

Момчето дори и не се опитва да се защити. Как да спреш присмехулиците? Споглеждаш се с приятелите си. Разбирате се без думи. Ще те подкрепят, както винаги.

Хващаш шишкото под ръка. Ти си дребничък, пъргав и слабичък. Той едър, тромав и наглед – добродушен .

– Тъкмо сме си лика-прилика. Той – Мечо, аз – Клечо! – размиваш се.

Приятелите ти – също. Подскачат, правят смешни гримаси – преструват се на разни животинки. Шишкото им партнира – участва в пантомимата. Смее се заедно с вас. Ситуацията е под контрол. Пресякохте злобните подигравки, превърнахте ги в обща шега. Самоиронията ти, помогна.

Близко-срочни следствия и резултати:

Прякорите ви: Мечо и Клечо си останаха.

Новият ви съученик се оказа умен и добър, при това с чудесно чувство за хумор. Сприятелихте се. Той ти обясни, как да решаваш задачите, дето ти се струваха толкова трудни. Оказа се, че са фасулска работа.

Средно-срочни следствия и резултати:

Побеждавате на всички състезания по математика и информатика.

А пък какви компютърни игри намира Мечо! Чудесни!

Двамата направихте и своя програма за нов вид компютърни игри. Представихте я на международен конкурс и спечелихте много награди. Вече сте уважавани гости на всеки форум по информатика.

Записахте се да тренирате айкидо. Ти вече не си толкова кльошав – но прякорът ти – Клечо – остана. Мечо се източи – сега е само мускули – нито грам тлъстинка.

Дългосрочни следствия и резултати:

Приятелството ви оцеля през годините. Издържа изпитанията на бизнес-партньорството, изнудването, опита за отвличане. Не можах да ви сплашат. Мечо обезвреди единия бандит, ти – другия. Третият избяга, но проследяващото устройство, изобретено от вас, доведе спец-отряда право

при шефа на бандата. Арестуваха ги. Осъдиха ги. Пратиха ги за дълго зад решетките. Светът стана малко по-добър, благодарение на вашия екип.

И всичко това е резултат на твоето решение навреме да помогнеш на новия си съученик.

Да видим, как се прилага инструментът за мислене СиР към проблем, засягащ цялото човечество – **появата на автомобила.**

Близко-срочни следствия и резултати:

Откакто е създаден автомобилът във “войната по пътищата” са пострадали повече хора, отколкото при истинските войни през този период.

Ускори се придвижването на хора и товари. Човечеството започна все по-бързо да променя света и себе си.

Средно-срочни следствия и резултати:

Ако броят на автомобилите расте със същата скорост още 100 години, ако те все така замърсяват околната среда, 200 години след създаването на автомобила природата ще бъде увредена невъзвратимо.

Дългосрочни следствия и резултати:

Триста години след създаването на автомобила може би ще има автомобили, но дали ще има хора? Ще изчезнем ли – като динозаврите?

– Ха! Та тук са изброени само лошите неща. Защо не споменавате добрите и интересните следствия и резултати?

*Браво! Печелиш по 100 точки внимание, наблюдателност и мисловни умения, защото откри, че двата инструмента за мислене СиР и ПМИ могат да се прилагат **едновременно**.*

Ако си прочел първо този епизод от „Оги и Вулкана“ получаваши право на достъп до „Кое е по-страшно“.

Ако първо си прочел епизодите за „подвизите“ на Пороя Ото или Гарванчето Охи, трябва да заплатиш 100 точки сила, за да получиши достъп до „Кое е по-страшно“.

9-11– Как да осигурим чиста вода?

Следствия и резултати от шестте предложения на Оги-екипа

Да пестим водата и да я пазим чиста!

Положителни следствия и резултати:

Щом ползваме чиста вода, ще бъдем здрави.

Ще се научим да ценим природата и да се грижим за нея.

Ще станем малко по-добри, няма да мислим само за себе си.

Отрицателни следствия и резултати:

Ще ни бъде много трудно да се справим с тези, които нехаят, които не искат да пестят и опазват чистотата на водите.

Ще са нужни много средства и труд, за да се:

Построят и поддържат съоръжения за пречистване на водите.

За да се измерва чистотата на водата.

За да се контролира опазването ѝ.

За да се насърчава пестенето на водните запаси.

Интересно: Какво ли ще стане, ако принудим тези, които замърсяват природата, да ползват същата вода, която са изхвърлили непречистена?

Да не позволяваме никому да посяга на подземните води.

Положителни следствия и резултати:

Ще има достатъчно вода не само днес, но и в бъдеще.

Тя ще се пречиства, преминавайки през пясъка и скалите.

Ще пораснат нови гори. Те ще прочистват въздуха, ще привличат дъждовете, ще спират пороите. Така ще се възстановяват запасите от вода в подземните водохранилища.

Отрицателни следствия и резултати:

Водата от изворите и реките, дори и да е чиста, няма да е достатъчна.

Трудно ще се преборим с тези, които грабят и замърсяват природата, само защото са богати и силни.

Ако се забрани използването на подземните води, те ще се стичат в езера, морета, океани и ще стават солени.

Интересно: Интересно, забраната да се ползват подземните води, не води ли също до разхищаването им, щом те ще се стичат неизползвани в солените водни басейни?

Да разтопим лед от страната на хримтурсите.

Положителни следствия и резултати:

Бързо ще си осигурим чиста вода.

Ще спасим умиращите от жажда растения, животни и хора.

Ще се разхладим – топенето на ледовете ще намали жегата.

Отрицателни следствия и резултати:

Ще се повиши нивото на моретата и океаните.

Голяма част от сушата ще бъде залята и няма да може да се използва.

Много хора ще загубят домовете и нивите си, които са били близо до брега.

Интересно: Дали би могло да се планира топенето на ледовете и да се осигурява точно толкова разтопена ледникова вода, колкото се изнема от екосистемата, за да се пречисти?

Да добиваме питейна, като изпаряваме солената морска вода, а получената пара да охлаждаме.

Положителни следствия и резултати:

Ще имаме почти неизчерпаем източник на чиста вода.

Огромни са моретата и океаните – има много място да се построят съоръжения за обезсоляване на водата.

Като има вода за пиене и поливане – ще се увеличи реколтата.

Отрицателни следствия и резултати:

Много скъпо е произвеждането на питейна вода по този начин – нужна е енергия.

Не бихме могли да осигурим такава вода за растенията и животните.

Беден ли си, нямаш ли пари, ще трябва да умираш от жажда.

Интересно: Ако се използват слънчевите лъчи при изпаряването на водата, дали ще бъде погълната част от топлината? Ще намалее ли жегата?

Екологичното равновесие на Огъня и Водата крепи нашия свят. Да го браним!

Положителни следствия и резултати:

Водата утолява жаждата на хора и животни. Изпарявайки се, охлажда и прочиства въздуха. Малките водни капчици се събират в облаци, които предпазват живите същества от прекалено силните слънчеви лъчи. Дъждът напоява растенията. Така водата поддържа живота на Земята.

Лавата в недрата на Земята затопля почвата. Заедно със слънчевите лъчи и въздуха, тя предпазва Живота на Земята от космическия студ.

Във вулканите се създават елементите, без които животът на Земята би бил невъзможен. Водата, която прием, кислородът, който дишаме, се раждат в огнените недра на Земята.

Отрицателни следствия и резултати:

Вечната борба между Огъня и Водата понякога причинява бедствия: наводнения, земетресения, изригвания на вулкани.

Трудно се постига екологичното равновесие на Огъня и Водата.

То много лесно се разрушава.

Интересно: Дали Водата също участва в създаването на Вселената на Оги?

Трябва да осигурим саморегулиране²⁵ на екосистемата.

Положителни следствия и резултати:

Разберем ли, как се саморегулира екосистемата, ако не пречим на тези процеси, а ги подпомагаме – ще съхраним Живота на Земята.

Ще разработим проекти за други видове екосистеми.

Ще населим и други планети.

Отрицателни следствия и резултати:

Още не познаваме добре земната екосистема.

Много трудно и опасно е да се да се влияе върху саморегулирането на екосистемата.

²⁵ Значението на този термин може да разбереш от речника към „Оги и Вулкана“.

Някои от най-големите ни проблеми може би са резултат от прибързани или недобронамерени експерименти с екологичното равновесие.

Интересно: Дали ще успеем да създадем космически кораб – екосистема и да пътуваме с него из Вселената²⁶?

Продължи на „Спри времето“:9-09.

9-12 – Дневник на приключението

Как да си направиш дневник на приключението?

Вземи бележник или малка тетрадка. Записвай:

Номера на прочетения епизод.

Новото вълшебство, което си открил там.

Отговорите на въпросите или задачите, които си изпълнил.

Колко точки си заслужил или загубил.

Като заговорихме за точки, да ти припомня: всеки прочетен епизод ти носи по една точка сила. Записвай ги в таблицата.

Максимален брой точки от “Оги и Вулкана”:

Внимание		
Вълшебство		
Добронамереност		
Доверие		
Досетливост		
Информация		
Кураж		400
Любознателност		400
Мисловни		400

²⁶ Земята пътува не само в пространството, обикаляйки около Слънцето, но и във времето – от миналото към бъдещето. Ако приемем пространството и времето за първите две измерения на съществуването, третото измерение, може би, е самопознанието и саморазвитието на Човечеството, ведно със средата, в която то живее. Четвъртото измерение на съществуването сигурно е творчеството...

умения		
Наблюдателност		
Познание		
Предвидливост		
Решителност		100
Сила		
Съобразителност		100
Творчество		
Умело боравене със словото		200

В средната колонка на таблицата запиши колко точки си завоювал. В крайната – са отбелязани възможно най-големите – „професорските“ достижения. Дори и десет пъти по-малко точки да имаш – постигнал си отличен резултат.

9-13 – Речник

Бележки под линия – Има ли цифра след някоя дума, погледни текста в долната част на страницата. Винаги чети тези обяснения на автора, преводача или редактора на книгата. Може много да ти помогнат.

Биле – Виж „билка“.

Билка – Лечебно растение.

Вулкан – Планински връх, от който изригва лава, пепел и дим.

Глисти – Паразитни червеи в червата на човека и други бозайници.

Екология – наука за взаимоотношението на организмите – растенията, животните и човека – с околната среда.

Екологично равновесие – За да се развиват, да оцеляват организмите от една екосистема, те са се нагодили един към друг. Например:

Тревопасните раждат много повече деца от хищниците. Вълците, лисиците – ядат стари, болни или млади сърни, зайци, които още не умеят да се пазят. Оцеляват толкова тревопасни животни, колкото могат да се

изхранят, без да бъде унищожена растителността. За хищниците също има достатъчно храна, докато броят им не се увеличи прекалено – това застрашава екосистемата. През милионите години са се формирали много начини за саморегулиране на земната екосистема, за да оцелее Животът.

Екосистема – Растенията и животните, които отдавна се развиват в една и съща околна среда са зависими едни от други. Например, ако козите в една долина изядат младите клонки на храстите и дърветата – растенията заляняват, някои дори изсъхват и умират. Козите също се разболяват. Болните растения сигнализират – изпращат аромати, от които другите храсти и дървета разбират, какво се е случило и се готвят за бой. Натрупват в листата си вещества, забавящи развитието и размножаването на козите. Това е един от начините да се запази екологичното равновесие.

Инструменти за мислене – ИМ – Помагат ти по-добре да възприемаш, оценяваш, да решаваш и изпълняваш взетите от теб решения, да предвиждаш резултатите и последствията от тях. Да намираш нови творчески подходи към проблемите, които животът поставя пред теб.

Във всяка история за Огненото драконче е представен по един ИМ. Показано е, как героите го използват.

Кучешка тения – Паразитен червей, който живее в тънките черва на човека и гръбначните животни.

Лава – Когато вулканите изригват, първо изхвърлят горещи газове, пара, парчета скали, после – течен огън, наречен “лава”. По склоновете на вулкана се спускат реки от разтопени скали и метали.

Ощавен – виж „щавя“.

Саморегулиране на екосистема – Виж „екологично равновесие“ и „екология“.

СиР – виж „Тайно оръжие“.

Справочен апарат на книгата – Помага ти по-лесно да намериш това, което търсиш в текста. Допълва знанията ти. Насочва те към други материали по темата.

Справочният апарат на „Оги и Вулкана“ включва: съдържание, речник, бележки под линия, азбучен указател, препратки, библиография.

Тайно оръжие – в тази игра това е инструментът за мислене СиР – следствия и резултати. Виж епизод № 9-10.

Щавя - Обработвам кожи с гореща вода или специална каша – за да станат по меки и гладки. Готвачите пък щавят кокошките, за да оскубят по-лесно перата им.

Ювенилни води – се създават във вулканите и за пръв път влизат в кръговрата на водата в природата.

Учените смятат, че така са били създадени реките, езерата, моретата и океаните.

Образно казано – вулканите са бащите на живота на земята. Техните изригвания са създали веществата, от които е изградена живата и неживата природа на нашата планета.

С ювенилните води се попълват запасите от подземни води. Но хората толкова бързо ги изразходват и замърсяват, че вулканите не могат да насмогнат...

9-14 – Азбучен указател

Епизод №

Екологично равновесие.....	9-13
Екосистема	9-13
Етна	9-1 – препратка № 4
СиР	9-10
Тайният език на скалите	9-09
Ювенилни води	9-09 ; 9-11 и 9-13.

9-15 – Библиография

ВУЛКАНИТЕ. – София : ПРЕС, 2004. – 32 с. – (Искам всичко да знам)

Калдера – с. 8.

Лава – с. 14, 16-17.

Вулканични езера – 20-21 с.

ВУЛКАНИТЕ : Енциклопедия „Знание“. – София : Издателство ФЮТ, 2004, – 64 с.

ГРОМАН, Джеф. Неспокойната планета земя. – София : ФЮТ, 2002. – 96 с.

Вулкани – с. 6, 11-17, 73.

ЕКОЛОГИЯ. – София : ПРЕС, 2005. – 32 с. – (Искам всичко да знам)

Хранителни вериги – 10-11 с.

МАСАРУ ЕМОТО. Тайните послания на водата. – София : „Авлиго“, 2006. – 160 с.

9-16 – Прочети

В „Оги и Гейзера“ инструмент за мислене е ВИП – важност и приоритети.

Ще излекуваш Чародея, ако успееш да разбереш посланието на разум, твърде различен от земния, макар че се е зародил и развил на Земята.

Какво е замислил Старият гарван?

Може ли да помага това, което ни застрашава?

Кое е най-важно в момента? Ще бъде ли то най-важно и утре?

Ще разбереш, ако прочетеш:

10 – „Оги и Гейзера“

Съдържание

Епизод №

10-1 – Защо дума не продумва?

10-2 – Живи ли са?

10-3 – Каменната лавина

10-4 – Мъката е прекършила волята му за живот

10-5 – Сега кой е слуга и кой – господар?

10-6 – Вулканична писта за екстремни спортове

10-7 – Вледенени идеи

10-8 – Скалите надвисват и скриват небето

10-9 – Разрушаването на генетичната структура

10-10 – Стратегията на Оги-екипа

10-11 – У дома

10-12 – Славата на Гейзера

10-13 – Тайно оръжие ВиП

10-14 – Не е толкова лесно

10-15 – Футболна топка

10-16 – Предимство на кръстовището

10-17 – Отговор

10-18 – Вътрешна информация

10-19 – Правилното решение

10-20 – Слава

10-21 – Препратка към текста на спектакъла „Защо изчезнаха динозаврите“

10-22 – Гейзерът и Оги-екипът

10-23 – Обгърни – обърни

10-24 – Речник към „Оги и Гейзера“

10-25 – Азбучен указател към „Оги и Гейзера“

10-26 – Прочети!

10-1 – Защо дума не продумва?

Вулканът вече се бе успокоил, но спомените за страшното му изригване още дълго щяха да събуждат горските обитатели. Те не можеха да забравят, как Оги-Огненото драконче и малката водна капка Ави изчезнаха, след като лавата бе укротена и старият вълшебник Ох приспа Вулкана.

– Магията е опасна. – игличките на Вековната Мура Вемура настръхнаха.

– Няма доказателства, че Ох... – Скалата дори не посмя да изрече това, за което всички мислеха.

– Защо тогава дума не продумва? – попита малката круша.

– Оли, мъчно му е. Чувства се виновен, че Ави и Оги изчезнаха.

Маймунката Ефу тъжно погледна стария гарван Ох, кацнал на едно обгорено дърво.

– И все пак... – въздъхна Скалата.

Толкова тежко въздъхна, че голям камък се откърти, търкули се в подножието ѝ и едва не затисна Омайничето. Ели разпери листенца и гласчето ѝ звънна:

– Съмнявате се, измъчвате се – напразно! Той не ни е враг...

– И? Ох-и! Имам право да науча, какво мислите за него!

– Баща ти е велик вълшебник, но...

Малката круша Оли млъкна смутено. Тя съчувстваше на Гарванчето, но вече не му вярваше.

– Могъществото му може да се обърне срещу нас. – Йоли – старото крушово дърво тъжно сведе клони.

– Ох ни обича! – тихо, но твърдо изрече Ефу.

Маймунката се опита да погали и утеши Гарванчето, но то възмутено ѝ обърна гръб. Озова се пред ръмжация Дан:

– Джаф! Щом ни обича, защо жертва Оги и Ави?!

– За да ни спаси! – извиси се гласчето на Ели. – За да опази

Долината!

– Той не ги е жертвал! – преглътна сълзите си маймунката Ефу.

– Саможертва... – въздъхна Скалата.

Още един камък се откърти и се затъркаля по склона. Скакалецът Скокльо пъргаво отскочи и подвикна:

– Ей, защо сте провесили нос?! Спомнете си, какво сте видели, усетили, почувствали, докато Ох изричаше заклинанието!

– Оги се гмурна в кратера²⁷ на Вулкана.

– Не, под него!

²⁷ На върха, след изригването, се образува много голяма дупка, в която обикновено лавата продължава да клокочи. Това е кратер на действащ вулкан. В кратерите на угасналите вулкани се събира дъждовна вода. Така се образуват вулканичните езера.

Зоркото око прекъсна Орлицата, но тя не се разсърди, а нежно прегърна сина си.

– Мамо, ти не го видя, защото се опитваше да ни опазиш от горещата пепел, която се сипеше върху нас. – намеси се и Калин-Орелът.

– Последното, което забелязах, докато летях към гнездото... – замисли се Карталът.

– Казвай, тате! Не ни измъчвай! – викнаха в един глас орлетата.

– Едва сега си спомних, че Оги се завъртя, засия и сякаш... Да!

Проби отвор в подножието на хълма.

– Отвор?! – изуми се малката круша Оли. – Защо?

– Не знам. Оттам бликна нов огнен поток и потече към дъното на пропастта.

– Ох-и! Но от върха вече клокочеше лавата.

– Да. – отговори Карталът – Скалите се надигнаха, опитаха се да отклонят смъртоносната пламтяща река.

– И успяхме. – обади се Скалата. – Помогна ни заклинанието на Ох. Тогава не обърнах внимание, но сега си спомням – видях Ави да се шумгува в пещерата. Гмурна се в понора²⁸.

– Къде ли е сега, ох-и! Какво ли се е случило с Оги и Ави?

– Джаф! Ни вест, ни кост от тях!

Неизвестността май е по-страшна от най-страшните вести...

Да видим – какво ти е известно!? Знаеш, че Вулканът бе укротен. Това е резултат от саможертвата на Ави и Оги, от заклинанието на Стария Гарван и от задружните усилия на скалите и хримтурсите, които спасиха Долината.

Опитай се да обясниш, как Оги е помогнал, да бъде овладяно изригването и да отгатнеш, какво се е случило с него.

Защо Ави се е гмурнала във водите на поточето, което потъва под земята? Какво е станало с нея?

Запиши отговорите си в дневника на приключението.

10-2 – Живи ли са?

Обитателите на Долината и Планината знаеха – Оги и Ави ги няма.

„Живи ли са?“ – питаха се всички. Или... – никой не смееше да изрече страшните думи. Щом ги търсят и обичат, щом са загрижени за тях – мислено ще ги окрилят – дори и беда да ги е сполетяла! Всеизвестно е – докато вярваш – все още има надежда!

²⁸ Понор – мястото, където потъва под земята река или поток. Обикновено подземните води пътуват известно време под скалите, а после отново излизат на повърхността.

Обединиха силите на мисълта си, търсиха Огненото драконче и Водната капка навсякъде – под земята, във водата и въздуха. Никъде не ги откриха.

Случи се така, че Сврачетата намериха ключа към мястото, където се намираха Оги и Ави, но не разбраха, колко важно откритие са направили. Нали растяха без майка²⁹ скитаха се къде ли не. Една сутрин, рано – при изгрев слънце, нещо заблещука сред камъните – там, където бе текла огнената река. Дълго се трудиха, докато успеят да измъкнат лъскавото парченце – кръгло, разделено от странно извита линия, наполовина синьо-сребристо, наполовина огнено-червено. Сврачетата живееха заедно – знаеха, че иначе няма да оцелеят. Затова не се скараха, а скриха в гнездото си красивото украшение.

Превъплътил си се в образа на кученцето Дан?

От няколко дни си неспокоен. По цяла нощ бродиш из гората, душиш следите – нищо ... Ни вест, ни кост от Ави и Оги. Усещаш дебнеща заплаха...

Маймунката Ефу и червеното омайниче Ели – разтревожено те поглеждат. Ти не можеш като тях да възприемаш чувствата и мислите на другите, но инстинктивно разбираш – Ламята е наблизо, завърнала се е! Не искаш да тревожиш излишно приятелите си, затова дебнеш – денонощно си на пост.

Видя сврачетата. Помисли си: „Хлапетата май намериха нещо вълшебно... А вълшебните неща привличат вълшебни същества... Дали да не извикам Ох? Ами кой ще остане да пази? Ако в това време се появи Ламята...?“

Притай се в храстите. Мислиш си:

„Не мога да стигна гнездото на сврачетата, но ще го опазя! На всяка цена!“ Ала мъглата запълзя между стволите на дърветата, погълна всичко, затвори очите ти. Студът и страхът сковаха тялото и мисълта ти. Не можеш да помръднеш. Усещаш зловонен дъх, чуваш, как плющи гигантска опашка. Грохотът на каменната лавина и злорадият смях на Ламята смразяват кръвта ти.

10-3 – Каменната лавина

Свести се. Заради храбростта си, заслужи втори шанс. Върни времето назад, реши, как ще постъпиш!

Приемаш образа на гарванчето Охи? Добре. Действай!

Преди да кацнеш в гнездото на сврачетата, разбираш – закъснял си. Колко безсилен и безпомощен се чувстваш! Нищо не можеш да измислиш... нито една вълшебна дума не си спомняш... А Ламята приближава... Над

²⁹ Какво се е случило с майката на Сврачетата ще научиш от „Оги и Ген“

пропастта, на самия ръб, нещо блещука. Мадмоазел Фу? Политаш. Крилете ти сякаш са от олово. Със сетни сили се спускаш, грабваш Лупата. Късно... Ламята замахва с опашка и двамата с Мадмоазел Фу се търкулват в пропастта. Бързо! Все по-бързо се приближава дъното – обсипано с остри скали.

Остър звук на чупещи се стъкла и кости. Жив ли си? Не чувстваш болка. Изведнъж осъзнаваш, че и двамата с Мадмоазел Фу сте се сгушили в облачната прегръдка на Ото. Жив! Пороят Ото е жив! А и вие, благодарение на него оцеляхте.

Каменна лавина се срутва на дъното на пропастта. Тримата се вмъкват мълчаливо в дълбоката пещера. Дума не продумват, стараете се дори да не мислите. Тъмнината ви обгръща отвсякъде. Усещате злорадството на Ламята. Чувате я, как се спуска на дъното, рови из камънаците, намира парченце стъкло и черно перо.

– Мъртви! Двама от Оги-екипа с един удар! Скоро ще се справя и с останалите! – мърмори си Ламята и отлита.

Разглеждате парченцата стъкло. Винаги сте се ядосвали на небрежните туристи, които замърсяват природата, но днес част от дъното на захвърлена стъклена бутилка ви спаси живота – заблуди Ламята. Отвлече вниманието ѝ от гнездото на сврачетата.

Губиш по 50 точки вълшебство и сила, но поне вече осъзна:

Най-важно е **всички заедно да действате** срещу Ламята!

Споглеждате се с мадмоазел Фу. Дали наистина Пороят Ото ви спаси? Но защо пак изчезна? *Ако бързаш да научиш отговора на този въпрос, скачай на епизод № 10-11.*

10-4 – Мъката е прекършила волята му за живот

Оказа се, че докато ти, в образа на кученцето Дан и гарванчето Охи, си се опитвал да опазиш медальона, който сврачетата намериха, Орлето – Зоркото око, летейки високо в небето е наблюдавало всичко.

Сврачетата, изплашени от Ламята, задружно повдигнаха медальона и полетяха към гнездото на Стария вълшебник. Но силите им не достигаха, летяха все по-ниско и бавно. Внезапно сянката на орлето се спусна над тях. Изплашени, те се готвеха за неравна борба – не на живот, а на смърт. Но...? Орлето не ги нападна, гмурна се под тях, силните му криле ги издигнаха високо над гората и скоро се приземиха в гнездото на гарвана. Сврачетата благодариха на Зоркото око и отлетяха. Орлето остана да пази медальона, докато Ох и Охи се завърнат.

В това време Старият гарван все така мълчеше и се взираше в далечината.

Обгорялата му перушина висеше и капеше в пропастта.
Маймунката му донесе водица. Той дори не я погледна. Малката круша му остави храна. Той не я докосна.

Ефу и Оли се спогледаха.

Вълшебникът Ох не помръдваше. Чакаше. Какво ли?

От храстите изскочи Дан – кученцето едва си поемаше дъх.

– Джаф! В гнездото са!

– Чие гнездо? – запита Ефу.

– Ох-и! На сврачетата!

– Джаф! Омагьосала ги е Ламята!

– Да ... – въздъхна Ели. – Чувствам, колко е радостна Ламята, защото не можем да ѝ попречим да заграби Долината и Планината.

– Вълшебнико, помогни да спасим Ави и Оги! – малката круша Оли разтърси гарвана, но той дума не издума.

– Жив е, но мъката е прекършила волята му за живот. – маймунката Ефу въздъхна и насила капна няколко капки вода в човката на Стария гарван.

Кое е по-спешно и по-важно:

Да възвърнеш волята за живот на Ох?

Да организираш наблюдението над Ламята?

Да донесеш украшението?

Да потърсиш във вълшебните книги заклинание, което да спаси Ави и Оги?

Да организираш съпротивата срещу Ламята?

Затиши отговора си в Дневника на приключението.

10-5 – Сега кой е слуга и кой – господар?

Зоркото око долетя. В човката си носеше медальона. Кацна пред Ох, постави украшението в нозете му и отлетя. Маймунката Ефу вдигна медаьона от земята, разгледа го. Малката круша въздъхна и рече:

– Това е украшение. Обикновено стъклено украшение.

Оли разочаровано го остави в подножието на Скалата.

– Няма живот в него. – съгласи се Омайничето Ели.

– Нито вълшебство. – Маймунката Ефу тъжно поклати глава.

Внезапно Ох – старият вълшебник, се хвърли върху медальона. Покри го с тялото си. Отпусна се, сякаш не му бе останала капчица сила.

Стреснати, нашите герои се изпокриха, кой де свари. В този миг на поляната изпълзя Ламята. Презрително погледна гарвана:

– Още един бере душа! Прекрасно! Спокойно, старче, скоро ще се присъединиш към сина си.

– Няма го Оги. Изригването... – плахо заговори дървесният червей ХоГ.

– Не може да навреди на Огненото драконче. Огънят е неговата с-с-стихия. Намери го!

Изсъска Ламята, гневно перна с опашка и аха – да размаже ХоГ. Червеят пъргаво се отдръпна и ловко се плъзна по опашката на Ламята, та чак до ухото ѝ:

– Да вървим! Тук не бива да говорим...

– Прав с-с-с-и. Тук и с-с-скалите имат уши.

И Ламята излетя. Ухилен, ХоГ като истински ездач балансираше върху гърба на страховитата си господарка.

Скрит сред клоните на вековната мура Вемура, орлето Зоркото око гледаше и се питаше:

– Сега кой е слуга и кой господар?...

10-6 – Вулканична писта за екстремни спортове

Накъде отлетя Ламята ли? Към Вулкана. Кацна там, където бе застинал потокът от лава. Разтърси се като мокро куче и злочестият дървесен червей падна от гърба ѝ.

„Лавата изстина. Толкова е гладка и лъскава... Ех, каква писта за скейборд може да стане... Много пари ще спечеля...“ – мечтаеше си ХоГ.

– Че защо не?! Ще я построят бобрите. ВиП писта – само за избрани, за най-богатите и властните.

Ламята бе прочела мислите на червея и вече кроеше коварни планове:

– ХоГ, ти ще бъдеш официалният собственик. – хитро се усмихна Ламята. – Ще получаваш десет процента от печалбата.

– А останалите? – запита дървесният червей.

– След като платя всички подкупи, за да осигуря построяването на Спа-център край Гейзера, ще започнем да рекламираме новата атракция за богаташи – вулканичната писта за екстремни спортове.

– Но ако построим Спа-център, минералната вода няма да бъде достатъчна за Санаториума, за плувните басейни, за летовниците...

– За бедняците, за местните дриплювци има достатъчно кал в локвите извън Долината. – изсмя се Ла Миа.

Ламята отново бе приела образа на Ла Миа – видната певица, която може да пее на девет гласа.

– Долината ще бъде моя! Ще унищожа Огненото драконче. Ще прогоня приятелите му. Вдън земя да се провалят, дано!

Кълнеше Ламята, но тя не знаеше, че след изригването на Вулкана, Ави и Оги се бяха озовали дълбоко в недрата на Земята – там, където наскоро лавата, се раждат младите води, които учените наричат „ювенилни“.

10-7 – Вледенени идеи

– Водна капка с огнен темперамент...

– Ти пък си се вледенил. А уж си Огнено драконче. Май повече приличаш на ледена скулптура. Смешен си.

– Защото не те пускам да изскочиш от гейзера, заедно с ювенилните води?

– Не. Знам, че Ламята само това чака. Улавят всяка капка, която избликва от недрата на земята, дебнат мен. Затова ХоГ и Ла Миа построиха СПА-Центъра, въпреки че тук вече си имат болница, в която лекуват хората с минерална вода. И сега тя не достига за болните, а само за Ламята и богатите ѝ слуги.

– И те все някога ще те хванат, щом не те свърта на едно място ...

– Докога ще чакаме?! Всички се тревожат за нас. Търсят ни. Мадмоазел Фу, Охи и Ох едва не загинаха заради медальона на сврачетата – мислеха, че спасяват нас, че ние сме омагьосани и затворени в него.

– И наистина сме затворени – заключени сме не само във врящите води под гейзера, но и вътре в себе си... Нетърпението е по-опасно от най-страшната магия...

– Аз съм заключена от моето нетърпение. Ами ти?

– Аз – от нерешителността си.

– Уха! Ще те наричам! Нерешителният Огнен дракон, който се вледенява, излежавайки се във врящата вода...

– Стига си се шегувала, Ави! Трябва да решим, кое е най-важно за спасяването на Долината!

– Е, ти вече си решил...

– А ти, какво?! Да не смяташ, че трябва да ги пожертваме?! Или да ги изоставим?!

– Стоим тук, долу – все едно сме ги изоставили.

– Докато не разберем, какво крои Ламята, не можем да действаме.

– Докато чакаме, може да стане късно...

- Какво предлагаш?
- Не знам...
- Е, май моята нерешителност вледени идеите ти... Ще нарисуваш ли вледенена идея?
- Опитваш да се пошегуваш? Значи започваш да приличаш на себе си.
- Ти трябва да надмогнеш нерешителността си, аз – нетърпението си.

Ако искаш да разбереш, как Оги и Ави спасяват Живота на Земята, ще трябва да се върнеш милиони години назад във време-пространството. Питаш: Защо назад във времето? Ще разбереш, ако прочетеш сценария „Защо изчезнаха динозаврите?“, но преди това трябва да го откриеш... Пожелавам ти успешно търсене.

Правилата на играта изискват – след като прочетеш сценария, да отговориш на въпросите:

1. *Кои растения побеждават лакомите динозаври?*
2. *От какво предпазва Земята изригването на вулканите по времето, когато загиват тиранозаврите?*
3. *Каква е наградата за Дино и Тири – верните приятели?*
4. *Защо е синя кръвта на Мъдреца, който казва: „Ако не се развиваш – умираш!“*

Ако още не си успял да намериш и прочетеш сценария, но си чел внимателно „Оги и Лим По“ би могъл да отговориш правилно на последния въпрос. Това ти дава право на достъп до следващия епизод на тази история. Приятно четене.

10-8 – Скалите надвисват и скриват небето

Докато Ламята и ХоГ – дървесният червей крояха плановете си, докато Огненото драконче и Водната капка спореха, Старият гарван се скиташе като безумен, бърбореше нещо несвързано, размахваше криле, но не успяваше да се издигне дори и на сантиметър над земята. Ядосваше се, забиваше нокти в скалите около долината. Клюнът му гневно почукваше, сякаш искаше да спре някого или нещо, което заплашително се извисяваше, обгръщаше Долината, обграждаше я, изолираше я от планината и от целия околел свят.

Малкото гарванче Охи, напразно се опитваше да спре баща си, да го предпази да не се нарани, да го върне у дома. Но старият вълшебник все по-бързо и по-хитро се измъкваше от гнездото и се завръщаше пак там.

Всички го виждаха, как куцук-куцук се катери към скалите, които ставаха все по-високи, извисяваха се над вековните дървета и надвисваха над Долината. Скоро скриха дори и небето. Странно... сякаш никой освен Стария вълшебник не забелязваше това.

Маймунката Ефу се грижеше за Ох, хранеше го, Гарванчето Охи, предпазваше баща си, да не падне в пропастта, докато води своята наглед безсмислена битка със скалите. Скоро вече никой не обръщаше внимание на Стария вълшебник, смятаха че той е оглупял от старост.

10-9 – Разрушаването на генетичната структура

Ген си имаше други грижи. Тревожеше се за пандемията. Разказваше на Вековната Мура Вемура за хилядите хора по света, които умират заразени от вирус, поразяващ най-уязвимите – хората с хронични заболявания и старците.

– Но вируси винаги е имало... – опитваше се да го успокои Вемура.

– Сега е по-различно...

– Защо?

– Защото винаги масовите имунизации са прекратявали епидемиите.

– Но нали и сега повечето хора се имунизират?

– Да. Ваксината разрушава гена на този вирус.

– Ти май се страхуваш за себе си. – обади се скакалецът Скокльо. –

Нали си Ген...

– Вие видяхте в какво са превърнали Дъг...

– Е, страшничък е приятелят ни – пъстърво-акула. Усмихна се Скокльо. – Спомнете си – точно страховитите му способности спасяваха пъстървите в океана.

– Опасно е да се променя генетичната структура на живите същества. Още по-опасно е да се разрушават гените.

– Дори и на вирус, който отне живота на толкова хора?! Пандемията трябва да бъде спряна. – гневно се обади червеното омайниче Ели.

– **Разрушаването на генетичната структура може да бъде по-опасно от всички оръжия, създавани досега...** – Обади се и крушовото дърво Мама Йоли.

– Какво мисли Скалата за това? – запита Вековната мура Вемура.

От пещерата изскочи малката круша Оли, унило пристъпи към дърветата.

– Скалата мълчи. Дума не издума. Мръщи се и въздиша, впила поглед в скалите отвъд Долината.

– Ох също се гневи и все към тях се катери. – въздъхна червеното омайниче Ели.

– Джаф, май само ние – от Оги-екипа се тревожим за това. – изскочи от храстите кученцето Дан.

– Те скоро ще ни пленят. Ще заключат Долината. – Орлето – Зоркото око кацна на поляната. – Дори и аз трудно успях да се промъкна покрай тях. Скалите се сливат, заключват небето...

10-10 – Стратегията на Оги-екипа

Искаш да узнаеш стратегията на Оги-екипа?

Решили са да организират съпротивата си срещу Ламята, като си разпределят задачите:

По ароматофона растенията ще разказват на Вековната мура Вемура, какво прави Ламята.

Най-древните дървета и животни ще си припомнят лечебни рецепти, които биха могли да спасят Ох.

Охи ще прерови вълшебните книги. Скакалецът ще му помага – ще търси нови, по-ефективни начини за борба с Ламята.

Старата круша Мама Йоли и Оли ще готвят вкусни гозби за Ох, та дано да похапне...

Маймунката Ефу ще събере билките.

Ели – Червеното омайниче – ще приготви отвара, която да възстанови силите на стария вълшебник Ох.

Кученцето Дан ще охранява Долината. Орлите ще летят във висините и забележат ли, че някой се нуждае от помощ – веднага ще долетят.

Скалата ще си припомни най-древните предания и съвременните изследвания за огъня, водата и за магиите, които могат да подчинят скалите.

Е, при такава стратегия, задружните усилия на всички навярно ще им донесат победа...

Но защо ти се струва, че те са пропуснали нещо изключително важно?

Прочел си за инструмента за мислене ВиП? Упражнявал си се да го прилагаш? Браво! Печелиш 500 точки любознателност и 100 точки сила.

Смяташ, че трябва да използват силата на думите? Да обмислят, как да приложат този инструмент за мислене? Да си припомнят съвета на

Вулкана? Вярно, бе! След като Оги-екипът издържа изпитанията в

„Джунглата на думите“, Вулканът им подари две вълшебни думи. Може

точно те да им помогнат и в следващата битка с Ламята. Кои бяха

думите? Припомни си епизод № 9-8 от „Оги и Вулкана“.

10-11 – „У дома.“

Докато Оги-екипът мъдрува, решаваши да разбереш, какво се случва с Пороя Ото. Искаш да се превъплътиши в неговия образ? Добре. Но внимавай! За всеки случай – ще ти дам едно вълшебно словосъчетание „У дома.“ Ако прецениши, че не можеш да се справиш, ако животът ти е застрашен, произнеси тези две думи и мигом ще се завърнеш на най-безопасното място, в което някога си се озовавал.

Отваряш очи и ... пред теб – черно небе с блестящи звезди. Не, не си на Земята. Някак си – знаеш, че се движиш със скоростта на светлината из междузвездното пространство.

Според учените, светлината пътува с огромна скорост през пространство с незначително количество материя, затова и го приемаме за празно пространство – „вакуум“.

Докато през ума ти светкавично преминават тези мисли, червейчето на страха се промъква в сърцето ти. Но как е възможно?! Пороят Ото да пътува из Космоса със скоростта на светлината?! А и ти сега... Чувстваш се силен, защитен... Накъде ли се е запътил Пороят Ото? Кого ли търси? Какво ли иска да узнае?

Някой се завърта в шеметен танц около теб, прилича на въртяща се фунийка със сладолед. В съзнанието ти отеква смехът на неизвестното създание.

– Ама че го каза! Досега никой не ме е сравнявал с фунийка сладолед. Здравсти! Аз съм Вихров Прион. За приятелите – Вихърче. Какво си представяте вие там, на далечната планета, наречена Земя?! Вакуумът бил „празно пространство“! Как ли пък не! Вакуумът е Вселенската Библиотека. А ние – вихровите приони сме нейните пазители. И водачи на най-смелите и любознателни разумни същества.

– Водачи?

– Да. Как мислиш, лесно ли е да намериш нужното познание сред безкрайното пространство-време?!

– А вие, вихърчетата, как успявате?

– Спомни си за делфините...

– Мозъкът им е по-мощен от човешкия и имат звуков сонар, с който откриват...

– Точно така. Еволюцията на вихровите приони е създала най-съвършения сонар за чувства, мисли, намерения и събития: минали, настоящи и евентуално – възможни в бъдеще...

– Значи можеш да ми кажеш, как да освободя Долината от магията на Ламята?

– Сам няма да можеш... Но от теб зависи дали Черната орда ще ви пороби...

– Черната орда?

– Да. Ламята примами пет от малките глиганчета. Обеща им какво ли не, ако „бдят около спа-центъра“. Ето, тази малка кълбовидна мълния. Ако успееш да я предадеш на маймунката Ефу и на стария вълшебник Ох...

– Защо ни помагаш?

– Защото алчността и стремежът на поробителите да властват влияят и върху нас – вихърчетата. Всяка неправда осакатява един от моите братя. Гейзерът е нашият вълшебен лечител – той облекчава страданието им.

– А Ламята сега иска да го подлъже и пороби?

– Точно така. Ето, вземи кълбовидната мълния, не бой се... Дай я на Ефу.

– Май е време да се върна у дома.

– Кажй на Великия вълшебник – стария гарван Ох, че Оги-екипът ще победи Ламята, само ако научи „**Защо изчезнаха динозаврите**“?. Заедно с Пороя Ото ще търсим из Вселенската библиотека информация за това.

Рекъл-неизрекъл вълшебните думи – и ето те – пак си на поляната край езерото на младите пъстърви, в образа на кученцето Дан. Бързо се шумгваш в хресталака, намираш маймунката Ефу, подаваш й скришом малката кълбовидна мълния.

Ей, че чудо! В тоя миг гарванът Ох приема човешки образ: с шапка и пелерина, обсипани с ярки звезди. Замахва с вълшебната си пръчица и вие се озовавате в пещера, дълбоко под земята.

– Може ли да си толкова непредпазлив?! От месеци зальгвам Ламята и ХоГ – за да повярват, че съм оглупял старец, безопасен за тях ...

– А ние всички се тревожехме за теб... Измъчваше ни мисълта, че сме безсилни пред старостта и болестта ти...

– Наложй се, тайно от всички, дори и от вас, да наблюдавам Ламята и нейните слуги, да изчакам точния момент, в който да се намеся и да спра коварните им кроежи.

– Ние те обичаме! Ти може да си могъщ вълшебник, но нарани чувствата ни. – изстена маймунката Ефу.

– Знам. Не си мислете, че ми е било лесно... Ламята щеше да научи мигом всичко, което знаем. Колкото и да сме верни и предани.

Кученцето Дан изръмжа и положи глава върху лапите си.

– Ами сега? Какво да сторим? Вече знаем, че се преструваш и дебнеш Ламята. Изчакваш... Какво чакаш? И как, ти самият, успяваш да защитиш мислите и чувствата си? Как се справяш с това?

– Като скалите и покрито-семенните растения

– Ламята не чува ли техните съобщения?

– Не. Страховитата магия на Ла Миа действа и на Земята и в Огнената – Вселена. Но Ламята не познава нашите древни умения. Тя знае само, че след месец, планетите ще бъдат в благоприятна позиция за Огненото драконче.

– Позиция за какво? – потръпна маймунката Ефу.

Зловещо предчувствие се промъкна в сърцето ѝ, изпълни душата ѝ, вледени мислите ѝ.

– Само при това положение на звездите в нашата Галактика един млад Огнен дракон би могъл да овладее космическите сили, които по рождение са му отредени. Мадмоазел Фу, преведе космическото яйце през АНТ – Антивселената на Ент-Ро – царство на злото.

– Ламята слугува на Ент-Ро?

– Магьосницата Ент-Ро сама не може да проникне в нашия свят.

Вместо нея Ламята се опитва да унищожи всички, които обичат Оги.

– Джаф, защо?

– Защото обичта и приятелството бранят Огненото драконче, докато то порасне и овладее космическите сили на Огнените дракони.

– А преди ние да се сприятелим с него? Кой го е закрилял?

– Любовта на родителите му. Всеотдайността на мадмоазел Фу, която в Огнената вселена е нещо като феите – кръстници на децата в нашия свят.

Въпросите на кученцето Дан и маймунката Ефу нямаха край.

Вълшебникът Ох отговаряше, обясняваше, убеждаваше...

Никак не му беше лесно. Измъчваше го вината, че още месец Охи ще тъгува за татко си. Ще вярва, че завинаги е загубил обичта и закрилата му. Заедно с останалите от Оги-екипа ще страда от безсилието си. А Долината ще бъде пленник на Ламята и ХоГ.

10-12 – Славата на Гейзера

Славата на Гейзера растеше не с дни, а с часове. От всички краища на Земята се стичаха болни хора, с надеждата, че минералният извор ще облекчи страданието им. Но само най-богатите можеха да си позволят да се лекуват в спа-центъра на Ла Миа и ХоГ. Бедняците се плацикаха из калта извън Долината, там където се извисяваха скалите и скоро щяха да закрият небето. Старият гарван Ох все тъй безнадеждно воюваше с

канарите, почукваше с клон по камъните, ехото отнасяше звука далече из планината. Охи предано се грижеше за татко си, но мъката изпиваше последните му сили...

Богаташите от Спа-центъра смятаха гарвана и гарванчето за много смешни. Забавляваха се, като замеряха с огризки глиганчетата, подхвърляха им плодове. Малчуганите подскачаха, ловяха ги и се премятаха, накрая тупваха в калта. За богатите това бе като безплатен цирк – с гарван – клоун и глиганчета – акробати.

Глиганите живееха в пещерата, която се бе появила на мястото на омагьосаната Черна скала, стопена от лавата. Природозащитниците намериха трупите на бащата и майката на глиганчетата. Измериха радиацията – оказа се, че тя е извънредно висока. Отнесоха малките далеч от опасното място, но не успяха да ги задържат в резервата. Малчуганите бяха хитри и пъргави – измъкнаха се незабелязано. Върнаха се пак в пещерата, скриха се дълбоко под земята.

Само сестричката им Гли се приюти сред младите дървета в Долината. Маймунката Ефу се грижеше за сирачето. Скоро се сприятели с Гли, която се оказа умна и пъргава. Тъгуваше за семейството си, но не искаше да иде при братята си в пещерата.

ХоГ вече надзираваше строителството на високо-скоростната писта от лава. Около гладкия и лъскав поток от застинала лава никнеха кръчми, погиваха вековни дървета, но алчността бе оковала сърцата и умовете на хората. Никой от тях не мислеше за природата...

Ако си прочел „Защо изчезнаха динозаврите?“ и си се запознал с инструмента за мислене ВиП може да продължиш на № 10-20.

10-13 – Тайно оръжие ВиП

Реши да опознаеш и второто тайно оръжие в тази игра? Браво! Ще ти бъде много необходимо.

ВиП: Важно! Има Предимство!

или:

Важно! Искам! Първо това!

Едуард Де Боно ни съветва да използваме този инструмент за мислене, за да откриваме Важни и Приоритетни неща. Сложна чужда думичка, нали? Приоритет означава, че смятаме нещо за по-важно, по-спешно, по-значимо

– затова първо трябва да го обмислим, да решим, какво трябва да направим.

На летищата има ВИП зали, в които приемат и изпращат най-важните гости. Проверяват първо техните документи и багаж, отделят им специално внимание.

Така е и при осмислянето на фактите и обмислянето на бъдещите ти действия.

Представи си, летището в страната на мислите. Кои от тях ще посрещнеш във ВИП залата?

Първо трябва да прецениш:

- Кои са най-важните факти?
- Каква е най-важната информация, която можеш да извлечеш от тях?
- Какво искаш най-много?
- Първо какво ще направиш, за да го постигнеш?

Например:

Превъплъти се в образа на слабичко момче, което никак не обича разправиите и не умее да се бие.

Всеки ден, когато отиваш на училище, те пресреща твоят най-як и груб съученик. Веднъж ти грабва закуската, друг път – джобните пари за седмицата, а като няма какво да ти вземе – цапа дрехите, мачка тетрадките ти. С една дума тормози те.

Ясно е, че си мечтаеш да се отървеш от него. Но как?

Приложи ВИП!

Най-важните факти са:

Той е много по-силен от теб.

Не можеш на никого да се оплачеш.

Трябва да се справиш сам!

Най-важните изводи от тези факти са:

Щом физическите ти сили не стигат, използвай ума си!

Потърси допълнителна информация! Гледай, слушай внимателно!

Прецени, може ли грубостта, нахалството и силата му да се използват срещу него!

При подходящ случай – действай!

Най-много ти се иска да се отървеш от този побойник! Да изчезне от училището и квартала!

Какво ще направиш, най-напред?

Смяташ, че:

Героите се справят прекалено лесно със задачи, които в реалния живот са непосилни за обикновения човек, ако той не се подготви.

Да искаш и да можеш са различни неща.

Доверието трябва да се заслужи.

Запиши в дневника на приключението по 100 точки досетливост, доверие и кураж.

Решавай, да овладееш айкидо за самозащита.

Печелиш по 100 точки предвидливост, познание и творчество.

10-14 – Не е толкова лесно...

Превъплътил си се в образа на момчето, тормозено от училищния побойник.

– Ако беше толкова лесно, вече да са затворили всички престъпници!

Най-вероятно е побойникът да ме спипа и зле да си изпатя!

Мадмоазел Фу те поглежда с уважение.

Приложи инструмента за мислене АВИ (алтернативи, възможности, избор).

Обмисли с приятелите си други възможности. **Посъветвай се с родителите си. Заедно потърсете алтернативни варианти.**

Разбираш, че поемането на риск е неизбежно. Дори и ако си решил да си траеш – риск, пак има. **Страхът и бездействието са още по-опасни, защото дават възможност на злото да се шири безнаказано...**

Искаш да овладееш по-добре новото оръжие ВИП?

Продължи на № 10-15.

10-15 – Футболна топка

Ето и друг – не толкова рискован пример:

Най-много искаш да ти подарят скъпа футболна топка.

Най-важният факт е, че родителите ти са бедни. През лятото си заточен на село – при баба. Пенсията ѝ е толкова малка, че като плати тока и водата, остават пари само за един хляб на ден. Пасеш козичката. С млякото ѝ се изхранвате. Ясно е – няма пари за нова футболна топка...

Приложи **ВИП!** Отваряй си очите и ушите! Съобразявай и действай бързо!

Понякога информацията идва от най-неочаквана посока. Чуваш бабичките да си говорят за някакво телевизионно предаване, в което разказали за изключително ценна и рядка билка, от която правят скъпо и търсено лекарство. Едната от бабите дори е успяла да запише името и адреса на лекаря, който е участвал в предаването. Запомняш го. Веднага си го

записваш. Търсиш в книгите, прочиташ и запомняш всичко за билката. Знаеш, къде да я намериш. На твоето тайно място в близката клисура е пълно с нея.

На другия ден вземаш остро ножче. Изкатерваш се по скалите. Спускаш се в отдалечената долчинка, където вирее билката.

По обедно време, както е описано в книгата за билките, внимателно отрязваш стръкчетата, за да не повредиш коренчетата – да продължат да растат. Сушиш билките на сянка. Опаковаш ги и ги изпращаш на лекаря. Пишеш му, че много би искал да събереш пари за футболна топка. Питаш, може ли да ти каже, кой изкупува тази билка.

След десетина дни пред къщата на баба ти спира лъскава лека кола.

Усмехнат млад мъж влиза в двора. В ръцете му – не само футболна топка, но и цял футболен екип. Фирмата, която изкупува билки обещава да направи игрище в селото и да ви осигури истински тренинг.

Щастливи са и бабите – обещават да им плащат добре, ако в дворовете си засадят от тази билка, ако я събират и сушат според изискванията на учените.

Е, ти си героят, разбира се. Децата от селото те избраха за капитан на летния футболен отбор. А бабите? Толкова потупване по рамото, толкова вкусни манджи... Гледай да не надобелееш!

10-16 – Предимство на кръстовището

Сега опитай сам. Приложи ВИП! Ето проблем, който трябва да решиш: Карта на населеното място – кръстовището, където пътната полиция регулира движението. На изток след три пресечки – винзавод, на запад – болница, на север – завод за пластмаси.

От юг – колона от леки коли, сред тях – дипломатическа кола, автобус с плачещи деца, линейка, пожарна. Знак „Не изпреварвай!“ – вдясно от колоната с чакащите коли.

Транспортната полиция кого трябва да пусне с предимство?

Важно е да се спазва правилника за движение по пътищата. Според него, кой трябва да мине пръв?

Запиши отговора си в дневника на приключението. Свери го на № 17.

10-17 – Отговор:

1. Дипломатическата кола
2. Пожарната
3. Линейката

4. Автобусът с децата
5. Останалите леки коли.

Я виж! Пътната полиция май не спазва правилника... Сигурно има важна информация, която им позволява да вземат друго решение...

Искаш и ти да имаш достъп до полицейската радиостанция? Дадено! Готов ли си да платиш 10 точки за информация?

Запиши този разход в дневника на приключението! Иди на № 10-18.

10-18 – Вътрешна информация

Информацията, за която заплати 10 точки е следната:

Към кръстовището от юг приближават:

Дипломатическа кола – пътува на изток. Вози дипломати и бизнесмени, които са построили и оборудвали нов цех на винзавода. Тържеството за откриването на цеха ще започне след три минути.

Пожарната отива на север – към завода за пластмаси. Огънят приближава към складовете със силно отровни суровини. След не повече от пет минути те вероятно ще се възпламенят. Отровните изпарения от изгарянето може да отровят всичко живо в града.

В линейката пътува майка на три деца, получила инфаркт.

В автобуса пътуват 30 деца от детската градина с тежко хранително отравяне.

Прецени, трябва ли да се спази правилника? Полицаяте да пропуснат ли през кръстовището:

Първо – дипломатическата кола

Второ – пожарната

Трето – линейката

Четвърто – автобуса с децата

Накрая – останалите леки коли.

Обясни, кой трябва пръв да премине през кръстовището и защо. Запиши отговора си в Дневника на приключението. Свери го на № 10-19

10-19 – Правилното решение

Първа – пожарната, защото димът може да отрови всичко живо в града.

Втора – линейката, защото има звукова сигнализация – ще проправи път и на **автобуса** с децата. Линейката е по-бърза от автобуса. Животът на жената е застрашен, тя е в по-тежко състояние. Децата от автобуса дори и

да са пострадали тежко, щом викат, значи още са в съзнание. Очевидно лекарите в болницата са предупредени и очакват пострадалите.

Дипломатическата кола ще мине през кръстовището след пожарната, линейката и автобуса.

Накрая – останалите коли.

Ако и ти си разсъждавал по този начин – заслужено получаваш 100 точки мисловни умения. Запиши ги в Дневника на приключението.

10-20 – Слава

Славата бе завъртяла главата на Гейзера. Непрекъснато му повтаряха:

Че единствено той може да лекува и най-тежките заболявания.

Че само най-богатите и властните са достойни за лечителските му подвизи.

Че славата му се носи из Вселената...

Кланяха му се, носеха дарове и молеха да ги изцери. Е, даровете ги прибираше ХоГ, разбира се...

Непрекъснатата врява около Гейзера също не му помагаше да мисли...

Но той наблюдаваше, виждаше всичко. Започваше да си задава въпроси:

„Защо само богатите се лекуват в Спа-центъра?“

„Дървесният червей ХоГ трупа богатства, които не е изработил с честен труд. Ама че е алчен!...“

„Ла Миа си мисли, че съм прекалено глупав, за да разбере, че тя е Ламя, изпратена от Ент Ро – злата магьосница, прокудена в далечния студен свят Ант.“

„Тя дори и не подозира, че мога да чета мислите ѝ, а моите – са недостъпни за нея...“

„Преследва Оги, иска да унищожи приятелите му, преди да овладее силата на Огнените дракони.“

„Опитва се да ме превърне в свое оръжие.“

„Подозира, че лекувам вихровите приони, осакатени от лошите замисли и постъпки на хората. Но се страхува от мен, не смее да ми забрани да им помагам.“

„Сее съмнения. Опитва се да ме убеди, че величието на един гейзер зависи от това, колко богати и властни хора е излекувал.“

„Използва могъща магия, за да принуди скалите да растат и да обградят Долината? Защо ѝ е нужно това?“

– За да ни плени. – звънна гласчето на малката водна капка Ави.

– За да попречи на приятелите ми да общуват с теб. – допълни Оги.

– Защо тогава не спасявате приятелите си? Защо се криете при ювенилните води?

– Не се крием. – обади се старият гарван Ох.

- Изчакваме. – допълни Оги.
- Успяхме да спасим сирачето Гли. От това зависи, дали ще успеем да предпазим Долината от Черната орда. – тихо рече маймунката Ефу.
- Докато не разберем „Защо изчезнаха динозаврите?“ нямаме шанс да победим Ламята в открита схватка. – побърза да се намеси и гарванчето Охи.

Татко му – старият вълшебник строго го изгледа, сякаш му рече: „Не се обаждай! Имай търпение!“

- Вихровите приони ми разказаха, че Пороят Ото е много припрян... - усмихна се Гейзерът и погледна многозначително към гарванчето. – Нарушил е забраната – да не се появява в Долината...
- Да, за да спаси мадмоазел Фу и Охи. – възмути се Ефу. – Трябваше ли да ги остави да загинат в каменопада?
- Това беше изпитание! И той го издържа! – затанцува около тях Вихърчето, породено от храбрата постъпка на Ото. – Всички знаете, че Ото винаги бърза – планира, организира, действа... Той трябваше да се научи, кога да се подчинява и кога – НЕ! А също и да прилага тайното оръжие ВиП: Да преценява, кога е важно, неотложно, необходимо да се намеси, да действа незабавно.
- И кога търпеливо да изчака... – допълни Ави. – А чакането никак не е лесно, повярвайте ми...
- Както и търсенето на информация из Вселенската библиотека... – добави Вихърчето.
- И май вече е настъпил моментът – и ние да се включим в това търсене. Хайде, Охи, Оги, Ави, Ефу!
- Още рекъл, неизрекъл – Ох – Великият вълшебник, появиха се много вихърчета, обградиха ги и петимата изчезнаха.

10-21 – Успя ли да откриеш текста за спектакъла „Защо изчезнаха динозаврите“?

10-22-Гейзерът и Оги-екипът

Сякаш само миг ги нямаше и ето ги отново. Дали са узнали „Защо изчезнаха динозаврите?“

Гейзерът – Е, добре... Но как ще се справим с Ламята? Как ще спасим, заключените в Долината? Никой не може да излезе оттам...

Маймунката Ефу – А ти...?

Гейзерът – Не мога да проникна при тях. Но заедно с оздравелите вихърчета и с Пороя Ото, ще можем да предпазим обитателите на долината.

Малката круша Оли – За кои вихърчета говориш?

Гейзерът – За осакатените вихрови приони – излекувах доста от тях. Но не зная, как да прогоня алчния дървесен червей ХоГ и богатите глезльовци... А сега се втурнаха насам и пълчища авантюристи – почитатели на екстремните спортове... Само тази вулканична писта ни липсваше...

Скалата – С тях бързо ще се справим, щом бъде развалена магията, принуждаваща скалите около Долината да я обгърнат...

Пороят Ото – А теб не те ли обезсили злата магия на Ла Мия? Как успяваш да разговаряш с нас?

Скакалецът Скокльо – Тя не е само Скала, но и Скàла... Ние бяхме с вас, докато пътешествахте в пространството и времето, докато търсехте из Вселенската библиотека отговора на въпроса „Защо изчезнаха динозаврите?“.

Скалата – Ламята не знае тайните на нашата Вселена. Дори и не подозира, че съществуват други начини за съхраняване и предаване на информацията – като паметта на Земята, скалният интернет и ароматофонът на растенията.

Малката круша Оли – Ген, не се крий сред перцата на Охи. Не бъди толкова скромнен! Справи се прекрасно – научи растенията, как да се променят, да покрият семената си, за да оцелеят, да издържат дълго под земята, докато дойде време да поникнат.

Вековната мура – Вемура – Да поддържат с химически вещества равновесието в екосистемата...

Кученцето Дан – Щом тревопасните станат прекалено много и застрашат съществуването на растенията, те изпращат съобщение по ароматофона до всички растения – за да се защитят, натрупвайки в листата и семената си вещества, които забавят развитието, намаляват размножаването на тревопасните и така спасяват света от самоунищожение.

Скакалецът Скокльо – Това е гениално!

Ген – Не съм го измислил аз. Милиони години развитие са довели до това решение.

Гейзерът – Но сега ни е нужно сами да решим, как да развалим злата магия на Ламия. Тревожи ме и ХоГ...

Червеното омайниче Ели – Ако змийчето Питанка засвири късно през нощта...

Старата круша Мама Йоли – Дори и Ламята да заспи дълбоко...

Гарванчето Ох – Това няма да развали магията. А и вместо да заспи по дълбоко, Ламята може да се събуди...

Кученцето Дан – Забравихте съвета на мъдрия Вулкан. След пътешествието ни във вълшебната Страна на думите, той подари сила и вълшебство на двете думи „обгърни“ и „обърни“.

Пороят Ото – Можем да оковем Ламята в скалите, а после – да я вледеним. Ледените великани – Хримтурсите ще я пазят.

Гарванът Ох – Ламята идва от Огнената Вселена. Блъвне ли огън – ще стопи скалите и леда. Хримтурсите не биха могли да я спрат.

Скалата – Трябва да я неутрализираме за известно време... поне докато планетите се подредят според древните предсказания и Оги разгърне силите си...

Гарванчето Охи – Тревожи ме и ХоГ...

Вековната мура – Вемура – Ще използваме алчността му... Вдругиден започва ежегодният панаир. Той е поканил много търговци, които обещават огромни намаления. Хората ще се втурнат да пазаруват още рано-рано сутринта. А естрадният концерт ще привлече младите. В района около омагьосаните скали ще останат само най-възрастните и болни хора.

Гейзерът – Заедно с вихърчетата ще успеем да ги опазим.

Гарванът Ох – Ламята е свикнала да ме вижда край Спа-центъра. Ще помогна с моите вълшебства.

Пороят Ото – Аз пък ще се развихря отвъд младата гора – за да предпазя растенията в Долината. Бурите и пороите са нещо обичайно в Планината. Само че ветровете и градушката ще ударят Спа-центъра и Ла Миа, веднага щом Великият вълшебник Ох изрече заклинанието.

Водната капка Ави – Ламята упорито търси медальона, който намериха сврачетата? Защо ли?

Великият магьосник Ох – Защото без този магически предмет Оги много трудно ще овладее силите на Огнените дракони. Ламята не бива да узнае, че Оги е наблизо. Рано е още – не може да я победи в открита схватка. Затова двамата с Ави ще останат в пещерата край Гейзера и ще се грижат за вихърчетата, осакатени от грозните замисли и лошите постъпки на хората.

Скакалецът Скокльо – Колко пъти вече сме я побеждавали?! Ще се справим и сега.

Малката круша Оли – Тя не бива да научи плановете ни. А знаете, че лесно чете мислите ни...

Скакалецът Скокльо – Как ще разберем, кога започва битката с Ламята?

Гейзерът – О, ще разберете, не се бойте... Ото, с неговите гръмотевици и светкавици ...

10-23 – Обгърни – обърни

Развидели се, скоро и Слънцето се показва.

На десетина километра от Долината хората се трупаха на панаира и около сцената с гостуващите музиканти.

Над планината се спуснаха тъмни облаци. Затишие пред буря.

Внезапно Гейзерът изригна. Врялата вода се извиси високо, високо. Въртеше се все по-бързо и по-бързо – като свредел – забиваше се дълбоко в земята. Обгърна скалите, които бяха пленили Долината.

Бурята се втурна стремително. Светкавиците удряха скалите – точно там, където те се съединяваха – като похлупак обгръщаха Долината. Огнена линия пропълзя и ги раздели. Скалите се обърнаха, върнаха се обратно на мястото си, там където се извисяваха от векове – преди магията на Ламята да ги принуди да се съединят и скрият небето над Долината.

Досега никой не беше виждал подобно чудо!

„Ето, какво означава дарът на Вулкана от страната на думите: ОБГЪРНИ- ОБЪРНИ!“ Мислиш си и с благодарност се взираш във Великия вълшебник Ох. Размахал вълшебната си пръчица, той изрича заклинанието, което ще спаси обитателите на Долината.

Страховитите гръмотевици се носят далече, далече. И колкото и странно да звучи, отнасят Ламята отвъд страната на хримтурсите – ледените великани. Запокитват я в древната бездна Гинунгагап – сред първичния хаос, преди създаването на света.

Пороят Ото брани младите дървета, обгръща каменопада, обръща посоката, в която падат камъните и те политат право към Спа-центъра. Оги и Ави обгръщат нежно осакатените вихрови приони, обръщат хода на времето.

Младите ювенилни води, родени в сърцето на Земята, измиват злите мисли и лошите постъпки на хората.

Вихърчетата – здрави и силни, танцуват и летят по света, носят посланието за приятелство, доброта и красота, които бихме могли да сътворим.

Гордите орли – градушкари отвеждат облаците към езерото на младите пъстърви. Змийчето Питанка свири нежна мелодия и приспива бурята.

Вместо градушка и порой, тих и напоителен дъждец вали и радва растенията в Долината.

Но спокойствието не трая дълго... Нова беда се задаваше – откъде ли?

От пещерите, където растяха петте глиганчета. Растяха и крояха коварни планове... *Какви? Ще научиш от „Оги и Черната орда“.*

10-24 – Речник към „Оги и Гейзера“

Вихрови приони – Според една хипотеза, пространството между звездите, което обикновено наричаме „вакуум“ и смятаме че е „празно пространство“, всъщност е изпълнено с енергийни завихряния, които съхраняват историята на Нашата Вселена.

Вулканите и ролята им в оцеляването на живота на Земята – По времето, когато изчезват динозаврите, изригването на вулканите създава облачен слой, който предпазва живота на Земята от вредните космически лъчи.

Защо са изчезнали динозаврите – Има много теории за това. Едно е сигурно – когато някои животински видове унищожават всичко около себе си, те сами подписват смъртната си присъда. Всички живи същества зависят едни от други. Планетата е екосистема. Ако не се погрижим тя да е в равновесие и ние ще изчезнем.

Доказан научен факт е, че **оцеляват** тези растителни и животински видове, които **развивайки се, подпомагат саморегулирането на екосистемите**. Например, когато се размножат прекалено козите в даден район, дърветата натрупват в листата, клоните и плодовете си вещества, които разболяват козите, намаляват способността им да се размножават. Доказано е, че чрез аромати, разнасяни от вятъра, пострадалите дървета съобщават на своите събратя за нашествието на козите – за да се подготвят и да спасят своя растителен вид.

Голосеменните растения са били съвсем незащитни. Следващ етап в развитието на растителните видове са покритосеменните растения, които бронират семената си – за да оцелеят дълго под земята.

Кой унищожил динозаврите?

През 1974 г. английският учен **Тони Суейн** предложил оригинално решение на загадката за внезапното измиране на динозаврите. Танините и алкалоидите не са се съдържали в нисшите и голосеменните растения. Едва покритосеменните растения придобиват способността да натрупват тези вещества, които контролират популацията на враговете им – изяждайки прекалено много покритосеменни растения – тревопасните се разболяват или умират. Такава е съдбата и на месоядните, които са ползвали за храна тревопасни, яли покритосеменни растения.

Митологичният образ на **Гинунгагап** – В митологията на суровите войнолюбиви викинги се разказва за великан на име Имир, целия покрит със скреж и лед. До неговата поява светът бил разделен на Муспейлхейм, царството на огъня, и Нифелхейм, царството на мъглите, леда и студа. Между тях се простирала черната бездна Гинунгагап, символизираща абсолютния хаос. Именно от сливането на двете противоположни стихии

се родил Имир. Повече за скандинавската митология – виж в „Оги и кълбовидните мълнии“ – № 4-26.

Разрушаване на гените – Има публикации, според които учените се опитват да разрушат гена, на някои най-опасни болести и така да ни спасят от тях. Дори и когато това разрушаване е успешно, следствията и резултатите може да се окажат много опасни.
Развитието на Човечеството вероятно ще премине през период на генетични промени на ЧОВЕКА, които да направят възможно заселването на други планети и звездни системи.

10-25 – Азбучен указател към „Оги и Гейзера“

Епизод №:

ВиП – Тайно оръжие – виж № 10 – от 13 до 19.

Вълшебният дар на Вулкана – виж № 10-23.

Разрушаване на генетичната структура – виж № 10-9 и 10-24.

Спектакъл „Защо изчезнаха динозаврите“ – идеи за алтернативни варианти – ще ги откриеш в сайта <http://aedvil.eu/>

Обгърни-обърни – виж № 10-23.

10-26 – Прочети „Оги и Черната орда“ – за да разбереш:

Дали Оги-екипът е готов за решителната битка с Ламята?

Дали верността може да разваля магии?

Дали за да властваш, трябва да продадеш свободата си?

11 „Оги и Черната орда“

© Автор на текста: Маргарита Йорданова Дюлгерова

© Художник: Невена Колева Колева

Съдържание на „Оги и Черната орда“

Епизод №

11-1 – Стаеното зло

- 11-2 – Табунът на черните коне
- 11-3 – Щръклиците
- 11-4 – Тревога
- 11-5 – Със знаме – котешка опашка
- 11-6 – Простор
- 11-7 – Надсмееш ли се над себе си...
- 11-8 – Трюфели
- 11-9 – Третото пророчество
- 11-10 – Истини и слухове
- 11-11 – Търсене на трюфели
- 11-12 – Свобода
- 11-13 – Речник към „Оги и Черната орда“
- 11-14 – Азбучен показалец към „Оги и Черната орда“
- 11-15 – Прочети!

11-1 – Стаеното зло

Привидно спокойствие и тишина цари в Долината. Развиделява се. Надникнаха първите слънчеви лъчи. Змийчето Питанка, червеното омайниче Ели и маймунката Ефу използваха дара на Лунния лъч – разговаряха, но само приятелите им можеха да ги чуят – дори и да се намираха далече, далече...

- Нещо лошо приближава... – потръпна Ефу.
- Стаено зло го изпраща. – Ели уплашено присви листа.
- Да. – съгласи се Питанка. – Някой, който е извън нашата Вселена.
- Кой? Защо? Какво да направим, за да предотвратим бедата? – запита малката круша Оли.
- Да действаме! – разбърза се, както винаги Пороят Ото.
- Не зная кой е, но чувствам, че сам не може да влезе в нашия свят. – поклати глава маймунката Ефу.
- Не е Ламята. Сигурна съм. – змийчето Питанка тихо се плъзна към Скалата.
- Кой ли е? Какво замисля? Кого е изпратил? – бързо-бързо забърбориха вихровите приони.
- Оги – Огненото драконче и Ави са във Вселенската библиотека. – обади се Скалата.
- Вече не са при нас. Току-що отлетяха. – в един глас отговориха вихровите приони – вихърчетата. – Скоро ще са на Атола при Лим По и мечоносците.

– Да вече са при мен. – обади се Лим По – Мъдрецът от рода *Limulus Poliphemus*³⁰.

– Ото! Ако действаш, без да събереш нужната информация... – Вемура предупредително разпери бодливите си клонки.

– Да, знай – може да навредя, вместо да помогна.

– Джаф! Да разузнаем! – кученцето Дан размаха опашка и се втурна към Спа-центъра.

Орлетата – Калин и Зоркото око полетяха над Долината. Сирачетата – сврачета заподскачаха от клон на клон. Внимателно се оглеждаха, но не забелязаха нищо различно.

Животът си течеше, както винаги:

Изворчето – Църцорко си тананикаше. Поточето му пригласяше, втурвайки се надолу по склона.

Вековната Мура – Вемура и старата круша – мама Йоли наглеждаха младите фиданки.

Вълшебникът Ох обсъждаше нещо с Халата. Двамата се бяха надвесили над магическите книги. Охи – гарванчето – надничаше, но не успяваше нищо да прочете, нито да чуе за какво си говорят татко му и страховитата билкарка – Халата.

Гли пак се опитваше да вразуми петимата си братя, искаше да ги изведе от пещерата край Гейзера, където се криеха.

Петте глиганчета и сестричката им – Гли останаха сирачета след изригването на Вулкана. Всички в Долината се грижеха за Гли. Искаха да помогнат и на братята ѝ, но те решиха, че ще станат глигани-великани и ще завоеват нови земи. Искаха простор. Искаха свобода. Не позволяваха никой да ги поучава. Навряха се в пещерата край Гейзера. Мързеше ги да чистят, не се миеха, ядяха каквото им подхвърлят туристите като награда, задето се преструваха на акробати и клоуни и ги забавляваха.

11-2 – Табунът на черните коне

В това време ХоГ – хитрият дървесен червей управляваше Спа-центъра.

Докато я нямаше Ламята, той се чувстваше господар. Беше се развихрил – все нови и нови забавления осигуряваше за гостите и добре печелеше...

Най-новата му приумица бяха хазартните зали. Глезените мамини синчета и дъщерички безгрижно залагаха много пари – та нали не ги бяха спечелили с пот на челото, лесно им бе – рискуваха да ги загубят и дори не трепваха, когато това се случеше.

Но на ХоГ печалбата все му се струваше недостатъчна. Договори – тайно, нелегално, да му докарат през границата стадо тънконоги черни коне от

³⁰ Прочетете повече за Мечоносците в речника към „Оги и Черната орда“ – епизод 11-13.

прочута порода. Построй хиподрум. Рекламите се въртяха денонощно на екраните – по цял свят се разчу новината, че скоро ще има надбягвания в подножието на Планината.

Дългоочакваните състезатели пристигнаха. Пуснаха ги да пасат на воля.

- Родината ви е прочута с бързоноги жребци. – направи им комплимент червеят ХоГ.
- Да! Ние сме елитна порода!
- Най-бързи сме!
- Можем да надбягаме всички.

Черните коне изгладнели и жадни хукнаха из поляните. Изпотъпкаха цветята и билките. Пасяха, пиеха бистра вода от извора, разхлаждаха се във водите на езерото – размътиха ги. Скоро с фъшкии замърсиха поляните. Не остана трева за гладните гости – поляните сякаш бяха оглозгани.

- Дайте ни нови пасища!
- Простор!
- Да препускаме на воля!
- Джаф! А фъшкиите ви друг да ги чисти... – взмути се малкото кученце Дан.
- Ами да! За това са конярите.
- Да чистим е под достойнството ни.
- Ние сме прочути състезателни коне.

– Копитата на вашата Черна орда изпотъпкаха всичко живо в Долината... – въздъхна червеното омайниче Ели. – Не ви е грижа за никого, освен за вас самите. Не уважавате тези, които са ви приютили.

Жребците препускаха ли препускаха. Презрително размахаша опашки. Една голяма фъшкия тупна близо до цветето. Това бе единственият отговор на неканените гости.

11-3 – Щръклиците

Скоро пълчища щръклици се пръкнаха и нападнаха Черната орда. Разлетяха се из Долината, жилеха де що сварят. Много пострадаха черните жребци. Пощръкляха, тичаха напред-назад, но спасение нямаше – мухите ги преследваха и жилеха немилостиво.

- Пришълците негодуват, че обитателите на Долината не им слугуват.
- съобщиха новината двете сирачета – сврачета. – Търсят простор.

– От фъшкиите им се пръкнаха рояци конски мухи. – орлето Зоркото око кацна близо до червеното омайниче Ели.

– Е, намериха си майстора – ордата на конските мухи ги жили немилостиво, прогони ги през девет земи в десета. – долетя и брат му Калин Орелът.

– Пазим своя дом. Защиатаваме се. – вековната мура Вемура размаха клони.

– Който злоупотребява с гостоприемството ни, не е добре дошъл! – звънна гласчето на малката круша Оли.

Ако си мислиш, че опасността сега е много по-голяма... и то не само за обитателите на Долината и Планината, печелиш по 100 точки предвидливост, наблюдателност и вълшебна сила.

Смяташ, че на Оги – екипа е необходима информация за щръклиците? Браво! Печелиш 100 точки любознателност и правото да се запознаеш веднага с „Речника към Оги и Черната орда“ – прочети или чуй епизод 13, после се върни тук и продължи да четеш или да слушаш следващия епизод..

11-4 – Тревога

В лабораториите кипеше трескава дейност. Всички бързаха, колкото могат, но работата не им спореше. Въпросите сякаш никнеха и растяха като гъби след дъжд:

Как така внезапно се появиха пълчища от щръклици?

Откъде са се заразили черните жребци?

Та нали уж пристигнаха от конюшните на везира от пустинните земи? А те са сред най-модерните и добре оборудваните в света... Строго се спазват правилата за имунизирание против опасни болести по конете.

Бацилът *Bacillus anthracis* от десетилетия не се среща сред дивите животни в Родината ни. На границите се правят изследвания на всяко животно, което се внася в страната.

А сега заразени жребци, внесени незнайно как, препускат незнайно къде... Изследванията показаха странни резултати...

Обявена бе тревога във всички държави, на всички континенти. Учените усилено изследваха странните промени във веществата, които са се докосвали до опасната разновидност на бактерията. Приложени бяха всички правила за безопасност и опазване на тайната за огромната заплаха надвиснала над Земята. Мобилизирани бяха всички, които имаха знания и умения за справяне с кризата.

Хора и роботи събираха изпразнените на конете от Черната орда. Товареха ги в специални контейнери, извозваха ги с обезопасени реактивни самолети до най-надеждния космодром.

Оги – екипът и всички в Долината и планината се включиха в претърсването. Халата и Вълшебникът Ох строго им заръчаха – да не докосват съмнителни вещества, а да съобщят на най-близката скала. Тя пък се свързваше с професора от лабораторията, който владееше вълшебството на Лунния лъч и можеше да разговаря с Оги – екипа. Той организираше издирването и извозването на заразените камъни, конска тор и пръст.

Разследваха ХоГ. Уплашен, той разказа за нелегалния трафик и издаде хората, които са доставили състезателните коне. Успяха да ги хванат. После намериха и прибраха конете. Отведоха ги в добре изолиран обор близо до космодрума. Имунизираха ги, предотвратиха развитието на страшната болест.

Изследванията продължаваха – включваха се нови и нови специалисти от различни области на науката по целия свят... Защо ли?

– Защото учените откриха необичайни промени във веществата, които са се докосвали до бацила. – Обади се Ген, за пръв път от началото на кризата.

– Какви промени?! – Скалата сякаш се извиси над езерото.

– Казвай! Не ни измъчвай! – избоботи Пороят Ото.

– Сега физиците правят експерименти... – неохотно отговори Ген.

– Физиците !? ... – гарванът Ох изумено се спогледа с Халата.

– Да. Смушават ги някакви промени в поведението на някои елементарни частици – най-вече неутрино и анти-неутрино. – Ген смутено се извърна, сякаш му беше трудно да погледне някого в очите.

– Какво криеш от нас? – звънна гласчето на червеното омайниче Ели.

– Анти-неутриното май имаше нещо общо с тъмната материя...

Гладкото чело на Скалата се набръчка от усилието да си спомни това, което знаеше.

– Да. – необичайно лаконичният отговор на Ген и нежеланието му да отговаря на въпросите им разтревожи всички.

– Това има ли нещо общо с Ент Ро – най-злата магьосница от Анти-вселената? – Старият вълшебник Ох се изправи и възвърна човешкия си образ – с дълга мантия и шапка със звезди. – Кажете! Не увъртай! – тропна с жезъла си таткото на малкото гарванче Охи.

– Не знам. Не исках да ви плаша напразно. Може всичко да се окаже някаква безобидна мутация, причинена от радиация.

Всички мълчаха, не смееха дори да дишат по-шумно. Разбираха, колко важно е това, за което говореха Ген и Ох.

А малкото гарванче гледаше възхитено татко си и си мислеше: „Като порасна, дали и аз ще стана като тате?“

11-5 – Със знаме – котешка опашка

Всеки с грижите си. Хората не знаеха нищо за промените в елементарните частици. А и да чуеха, малко от тях биха разбрали, колко опасно е това. Те си имаха друга грижа: гризачи – мишки, плъхове, сънливци – хитри и неуловими грабежа, изяждаха и повреждаха де що свàрят. Заобикаляха капаните, не им действаха отровите. Не се плашеха от котките и невестулките. През долината мина протестно шествие – всякакви гризачи, размахващи знаме – черна котешка опашка.

„Страната ни не е бедна, но е безобразно ограбвана!“ – жалваха се тези, от които зависеше промяната. Повечето хора се надяваха, някой друг да реши проблемите им, вместо да хванат здраво юздите на своя живот ...

Колкото и да е странно Сушата, Вихрушката, Жегата и Студът сами потърсиха Пороя Ото, предложиха да помогнат. Оги – екипът организира всички обитатели на Долината и Планината, за да дадат урок на гризачите. Първа Жегата пусна Суховеите – те отнесоха черната котешка опашка. Сушата я уви около тънката си талия и нападна отстрани колоната. Вихрушката шеметно се завъртя около най-агресивните гризачи, вдигна ги във въздуха, после с все сила ги тръшна на земята. Студът вдърви нозете на маршируващите. Най-хитрите сънливци се изпокриха и мигом изпаднаха в хибернация – така, в зимен сън, можеха месеци наред да оцелеят.

– Само най-агресивните гризачи бяха унищожени. – Скалата се опита да успокои Ели. – Знаем, колко сте състрадателни вие с Ефу. Но се налагаше гризачите да получат урок, който дълго да помнят.

– Че не са единствените живи същества на Земята. Ох-и! – обади се гарванчето.

– Но и те са част от екосистемата... – възрази маймунката Ефу.

– Да, когато събират от нивите слабите, негодни за посев семенца и се хранят с тях. – добави малката круша Оли.

– Но те грабежа каквото си поискат. – Дан изръмжа. – Сега ще им се наложи да се потрудят – като всички нас сами да събират храната си.

Дойде редът и на Пороя Ото – развъртя се, дъждовните струи шибаха здраво. Скоро изчезнаха дори и следите от шествието на гризачите.

Змийчето Питанка се превърна на красива девойка. Вървеше из поляната край езерото и си мислеше:

„Коя бе Черната орда?“

Черните тънконоги жребци?
Или крадливите гризачи, развели знаме – черна котешка
опашка?
Или щръклиците, разносящи опасни зарази?
А може би черните глиганчета-великанчета? Искат простор за
мързела си? За мърсотията, която оставят след себе си?“

– В Черна орда се събират тези, които смятат, че другите са длъжни да
им слугуват ... – обади се Лим По – най-мъдрият мечоносец от рода
Limulus Poliphemus.

Той беше много-много далеч, но когато пожелаеше гласът му стигаше до
всички, които владеят вълшебството на Лунния лъч.

11-6 – Простор

Гли сестричката на малките глиганчета-великанчета им носеше жълъди.
Знаеше, колко много ги обичат. Надяваше се да ги придума, поне да
почистят пещерата и поляната, да се измият, ако искат да получат
любимото лакомство.

- Давай жълъдите!
- Многознайке!
- Стига си ни поучавала!
- Ей сега ще те хвърлим в езерото!
- Щом толкова искаш да се миеш...

Застрашително се приближаваха братята ѝ. Принуждаваха я да се
доближава все повече до езерото.

- Не зная да плувам.
- Хи-хи-хи!
- Тъкмо!
- Време е да се научиш!
- Все за чистота дрънкаш!
- На̀ ти миене!
- На̀ ти чистене!

Братята ѝ я блъскаха уж лекичко, но нали бяха глиганчета-великанчета –
не си знаеха силата. Все пак са три пъти по-едри от нея! Гли полетя и
цопна в най-дълбокото. Със сигурност щеше да се удави. Но усети, как
някой грижливо я издига над водата. Позна Дъг. Гли едва си пое дъх.
Благодари му за това, че я спаси и я отнесе на най-далечния бряг. Братята ѝ
се страхуваха дори да се приближат до острите скали, които се извисяваха
там.

Възседнал един облак, Пороят Ото сърдито се взираше в глиганчетата.

– Смелчаги? Три пъти по-едри, хиляда пъти по-глупави! Сра̀ма нямате! Щяхте да удавите сестра си...

– Тормози ни.

– Досажда ни!

– Като конска муха е.

– Няма отърване.

– Нахална е.

– Защото се опитва да ви вразуми?! – възмутиха се пъстървите в езерото.

– Защото се грижи за вас?!

– По цял ден събира жълъди, за да ви зарадва.

– Защото се надява да ви разубеди?!

– Искате да сте господари на Долината?!

– Всички да се подчиняват на глупавите ви прищевки?!

– Да станете известни като най-глупавите глигани-великани?

– От Черната орда?

– Искаме простор! – извикаха петимата братя.

– Ще получите простор. – засмя се скакалецът Скокльо и като диригент се изправи пред пъстървите.

Всички заедно извикаха „Простор!“, а вълшебникът Ох посочи с жезъла си глиганчетата. Те мигом се издигнаха, достигнаха до облаците между двата най-високи планински върха, където ... Чудо на чудесата! ... бе опънат здрав простор, на който огромни щипки за пране защитаха ушите на глиганчетата.

Пороят Ото и Вихрушката ги изкъпаха, слънцето напече, задуха южният вятър, залюля непослушните глиганчета-великанчета. А те страхливо поглеждаха към езерото – далече под тях. Знаеха, че е много дълбоко – дъното не се виждаше. Паднеха ли там, край!

11-7 – Надсмееш ли се над себе си...

Гневът на петимата братя клокочеше, сипеха обиди към сестра си Гли, към пъстървите, дори и към Ох, макар че много се бояха от него.

Не забелязваха, че след всяка грозна дума, която изричаха, ушите им растяха. Едва, когато копитата им докоснаха водата, разбраха какво се е случило – вече не бяха глиганчета – великанчета. Бяха се смалили – сега бяха много по-малки от Гли, която беше дребничка, по-мъничка от най-малкото новородено прасенце.

Но ушите им?! Бяха огромни! Стигаха до простора, опънат между двата най-високи върха на планината. Щипките за пране здраво ги бяха защитали. Болеше, разбира се! И още как!

Глиганчетата не плачеха – издържаха на болка. В щуротиите си често се нараняваха. Но никога не се бяха страхували толкова много. Уплашиха се, загубиха ума и дума. Млъкнаха. Тишината беше злокобна. Смъртоносна... Изведнъж най-малкият брат на Гли, започна да се смее, звънко, искрено:

– Погледнете се! Вижте, колко сме смешни!

Глиганчетата се спогледаха, разтревожени за брат си:

– Добре ли си?

– Поеми си дълбоко въздух!

Най-малкият им брат се задъхваше, не можеше да диша от смях.

– Еха, каква черна орда сме само! Клоуни!

Залюля се, някак успя да подскочи, озова се върху въжетото, започна да върви по него и да танцува – като акробат от цирка.

Гли забеляза, че ушите му бяха придобили нормалната си форма и големина. Братчето ѝ сякаш не забелязваше, колко високо над водата бе. Едно грешно движение – и ... Гли не смееше да помръдне. Гледаше умолително Стария вълшебник. Той ѝ направи знак с ръка, прошепна тихичко:

– Не се тревожи! Нищо лошо няма да му се случи.

В това време и другите четирима братя на Гли осъзнаха колко са смешни и захихикаха. Неудържимо. Гли не можеше да повярва – братята ѝ се надсмиваха над себе си. Премятаха се, после сякаш кацаха върху простора, подскачаха, правеха смешни гримаси, танцуваха. Ушите им възвърнаха формата и размера си. Братята ѝ отново бяха палавите глиганчета – такива, каквито си бяха в действителност.

11-8 – Трюфели

Освен Оги – екипът, никой друг не забелязваше вихровите приони, които пазеха глиганчетата да не паднат, незабелязано им помагаха, а накрая плавно ги спуснаха на земята. Просторът изчезна.

Петимата братя тръгнаха след Гли, прибраха се в малката къщурка в гората, която обитателите на Долината бяха приготвили за сирачетата. И сякаш всички бяха забравили за глиганите-великани. Учета малките глиганчета на всичко, което трябва да знаят и умеят, за да оцелеят, но и за да опазят екологичното равновесие.

Никой, дори и Оги – екипът не знаеше, че Долината и Планината бяха под карантина и денонощно наблюдение. Стотици хиляди миниатюрни камери бяха разположени на най-невероятни места – наблюдаваха всеки милиметър от земната повърхност. Но не успяваха да забележат нищо необичайно.

Внезапно, пред ХоГ се появи щръклица, доста по-едра, надменна и властна:

- Знаеш ли, коя съм?!
- Ваше височество?
- Да, аз съм.
- Кралица-щръклица?
- Разбира се, глупако!
- За мен е чест! – ХоГ се просна по очи пред наперената гостенка.
- Заведи ме веднага при глиганите-великани!
- Не са тук. Отведоха ги учените. В някакви свръх-секретни лаборатории отвъд океана. Заедно с табуна от черни тънконоги жребци. Роботи събраха и отнесоха дори фъшкиите им! Хи-хи-хи! Представяте ли си?!
- А прасета, които намират трюфели в пръстта има ли във вашия край?
- Трюфели?! – виждали сме ги само на картинка. – А да, и по телевизията, във филм за Франция.
- Глупак! – ядосано извика неканената гостенка и изхвърча дявол знае накъде...
- Трюфели? – мърмореше си ХоГ. – Дали си струва да инвестирам?
- Трюфели? Глигани? – чудеше се скакалецът Скокльо, докато скачаше незабелязано от най-ниския клон на старата круша Мама Йоли. – Май този път научих нещо полезно...

11-9 – Третото пророчество

Всички от Оги – екипа знаеха, че пророческите сънища на червеното омайниче Ели не се разгадават лесно, но в тях винаги има важна информация.

Още не се бе развиделило, когато стъбълцето на Ели потрепери и се приведе ниско към водата на езерото, сякаш искаше да избяга от нещо или от някого. Маймунката Ефу почувства страха на цветето и погали листенцата му. Ели се събуди.

- Какво те изплаши?
- Никога не съм се страхувала толкова много...
- Ламята ли сънува?
- Да. Нито една от деветте ѝ глави не можеше да говори. Край нея всичко се движеше с шеметна скорост. Но колкото и странно да изглеждаше това...
- Говори! Не ни измъчвай! – малката круша Оли се появи внезапно и задъхана се отпусна върху един голям камък на брега на езерото.
- Да, разказвай! – пъртърво-акулата Дъг подаде страховитата си глава над водата.

– Всяка от деветте глави на Ламята стискаше съд с нещо като прозрачен стъклен похлупак, под който имаше по една странна гъба.

– И? Ох-и? – Гарванчето кацна върху камъка до Оли. – Какво стана после?

– Деветте шии на Ламята се напрегнаха с все сила и запратиха подносите с гъбите много-много далече. Не зная как, но разбирах, че те се оказаха отвъд нашата вселена. Подредиха се ... като щит срещу нещо... Не можех нито да го видя, нито дори да предположа, какво е... но от там сякаш бликаше ледено студена злоба и отровно пламтяща омраза.

Никой не смееше да продума. Никой не се досещаше, какво означава сънят на червеното омайниче Ели.

Скакалецът Скокльо скриваше мислите си : „Трюфели“ в пророчеството? И Щръклица-Царица явно ги търси... Сигурно затова иска да открие глиганите-великани. Но защо ХоГ я излъга, че и те са отведени отвъд океана, заедно с табуна черни жребци?“

В това време ХоГ разказваше на учения от лабораторията за неканената гостенка.

– Може да е гурме – почитателка на изисканата и скъпа храна...

– Не се шегувайте! Може да съм прост дървесен червей, но дори и аз разбирам, че тук се крие нещо важно. – Разсърди се ХоГ.

– Успокой се! Учени от целия свят изучават мутирания вид щръклици. Ще разберат, какво означава това, което си научил. Благодаря ти.

– Кажете и на Оги – екипа. На мен няма да повярват... Смятат, че съм техен враг...

Скоро Оги и неговите приятели от Океана, от Долината и Планината научиха за пророчеството и за срещата на ХоГ с Щръклица-Царица.

Мъдруваха:

– Какви са тези трюфели?

– Какъв е тоя щит?

– Табунът на черните жребци и глиганите-великани какво общо имат с трюфелите?

11-10 – Истини и Слухове

Наистина – никога не е имало толкова строга охрана. Има българска поговорка: „Пиле не може да прехвъркне!“ А тук – не пиле, даже най-миниатюрната мушица не би могла да се добере до пленниците. Те жадуваха изгубената свобода. Надеждата за спасение ги крепеше в неволята.

Кой знае защо, ги бяха обградили с космически екрани. А там, от черната бездна страховито ги примамваше, привличаше ги необятната Вселена.

Тъгуваха за родината си – макар и пустинна, земята там им даваше суровата свобода да се борят и оцеляват... А тук непрекъснато ги изследваха, бодяха ги с инжекции.

Слухове или истина – кой знае, но лаборантите говореха нещо неразбираемо – за гените им, които се променяли след ухапванията на щръклиците.

Един ден дочуха разговорите на охраната за някаква Царица-Щръклица, която успели да уловят и сега я изследвали. А тя беснеела и търсела Глиганите-Великани. На следващия ден излетя огромна ракета. Из космодрума се носеше слух, че с тая ракета отвели Глиганите-Великани на най-отдалечената изследователска космическа станция – на границата с Анти-Вселената.

От ухо на ухо се понесе тревожната вест, че учените скоро ще експериментират ново оръжие, основано на аниhilацията – взрив невъобразимо по-могъщ от термоядрения.

Но явно – правителствата бяха успели да се споразумеят.

Официално бяха разсекретени изследванията, свързани с добиването на екологично-чиста енергия. Обявено бе, че всички могат да се възползват от тях. „Който изпревари – натовари!“ казва българската поговорка. Започна небивала надпревара – строяха, пускаха в пробна експлоатация колектори за добиване на екологично-чиста енергия.

Фалираха много производители на бензин, дизел, както и фабриките за коли замърсяващи въздуха – всички те не издържаха конкуренцията на новите технологии. Никой вече не търсеше дърва за горене, въглища или газ.

Ген, Лим По, Ави и Оги, заедно с група учени, ръководена от единствения човек, който владее вълшебството на Лунния лъч, откриха промяната в генетичния код на черните жребци, промяна, която би им позволила да овладеят уменията да се придвижват и живеят в междузвездното пространство.

– Ако пожелаете, ще можете да овладеете древно умение – да летите из Вселената. – обясни им Ген.

– Като Пегас – летящият кон от митологията. – добави водната капка Ави.

– Докато се учите, ще ви помагаме. – успокои ги Огненото драконче.

– А как ще се измъкнем от този затвор?

– Ние ще се погрижим за това. – обади се вихърчетата, станаха видими, затанцуваха около пленниците.

– Ще ни преследват...

– Как ще се скрием от преследвачите?

– Те няма да ви виждат. Вие ще пътувате не само в пространството, но и във времето.

– Ами щръклиците?

– Щръклиците не могат да живеят в междузвездното пространство. – отговори спокойно Ген.

– А ние?

– Вие ще можете. – усмихна се Ави. – Ако се потрудите, ако се упражнявате, ако не се страхувате да се доверите един на друг.

– На Земята само вашата порода е опазила в генетичната ви структура уменията да съществувате в междузвездното пространство. – обади се и мъдрият мечоносец Лим По.

– Да започваме обучението!

– Не бихме искали да замърсяваме околната среда...

– Нито да застрашаваме съществуването на други...

– Естествено. **Не може да станеш част от разумните форми на живот във Вселената, докато не се научиш да уважаваш другите, да се съобразяваш с тях, да не ги унищожаваш, а да ги стимулираш в посока подпомагаща общото ви развитие.**

Всички слушаха с уважение Лим По – мечоносеца³¹, извел вида им от времето на динозаврите до пътешествията между звездите.

Най-любознателното конче, се осмели да запита:

– А мечоносите, ще могат ли да овладеят уменията да летят между звездите?

– С ваша помощ, може би. – отговори Ген.

11-11 – Търсене на „трюфели“

Оги – екипът реши, че Ефу, Питанка, Охи и Скокльо могат да се разхождат навсякъде.

– Ще ги снимат камерите, но хората няма да се разтревожат от това, че маймунка, змийче, гарванче и скакалец си търсят храна. – поклати глава ученият от лабораторията, който владееше дара на Лунния лъч.

– Но Гли и петимата ѝ братя – дори само да се появят в обсега на камерите... Ох-и!

– Никой няма да ги види! – забърбориха вихърчетата. – Ние ще ги пазим.

– Как? – недоверчивият Порой се намръщи. – Имаме шапка невидимка. Тя скрива мислите и намеренията на този, който я носи. Скрива ги от вълшебните същества, но не и от камерите...

– Те могат да заснемат само това, което реално е в обсега им в настоящия момент. – усмихна се човекът от лабораторията.

– А ние – вихровите приони умеем да се движим не само в пространството, но и във времето.

³¹ В речника към „Оги и Черната орда“ прочетете повече за мечоносите.

– Вие – да, но дали и тези, които пазите? – запита малката водна капка Ави.

– Доверете ни се! Ние никога не се хвалим и не обещаваме, без да сме сигурни, че ще изпълним обещанията си.

– Може да се довериш, но най-добре е и да провериш! – Старият вълшебник Ох погледна строго сина си. – Щом стигнете до края на гората, Охи да кацне на някой клон близо до хралупата на стария дъб, дето кълвачът търси червеи. Камерите ще заснемат, как ти, Охи, отмъкваш един дървесен червей. Кълвачът ще те погне, но няма да те нарани. А ти се престори на уплашен и се пъхни в хралупата на катерицата. По това време тя събира жълъди в другия край на гората. Покажете на какво сте способни!

Вихърчетата се поклониха пред Стария вълшебник, и изчезнаха. Вече не само камерите, но и никой от Оги-екипа не ги виждаше. Скакалецът скочи и се скри между перцата на Гарванчето. Охи полетя и скоро се изгуби сред гъстите клони. Кацна, на един сух клон, надвиснал ниско над земята, Скокльо се измъкна незабелязано, подскочи и се приземи върху едно широко листо в тревата, откъдето видя, как кълвачът размахва сърдито криле, прогонва нахалното гарванче, а то се пъха „уплашено“ в хралупата на катерицата. И само след миг предпазливо наднича от дупката, изскача навън и каца на земята, близо да Скокльо.

– Най-последно разбрах, защо вчера като вихрушка Охи влетя през прозореца на лабораторията и без дори да каже „Добър ден!“ изхвърча обратно. Разбира се, камерите не го усетиха. Иначе, щяха да вдигнат тревога...

– Напразно се усъмнихме... Моля, извинете ни, вихрови приони. Но как ще обучите глиганчетата? – винаги практичната малка круша Оли явно искаше да научи всичко.

– Ето, това шишенце е от лабораторията. Подушат ли го, глиганчетата ще знаят, какво да търсят.

– А това безопасно ли е за тях? – потрепна червеното омайниче Ели.

– Разбира се. – отговори човекът от лабораторията. – Така обучават кучетата, които търсят трюфели.

– Но сега не търсим трюфели, а вещества, които се променят под влияние на бактерията и скоро ще са заплаха за Земята и дори за цялата ни Вселена.

– Аз вече им обясних, че не бива да докосват нищо. Усетят ли миризмата, трябва само да обиколят мястото, и то на безопасно разстояние. Миризмата на променените вещества много прилича на миризмата на трюфелите. Тя ще е най-силна веднага след като роботчетата съберат и отнесат конския тор.

– Ефу, кое е безопасно? Как може да сме сигурни, че те ще преценят точно?!

– Експериментирахме. Определихме точно размерите, създадохме съдове, където да бъде съхранявано заразено вещество. – обясни професорът от лабораторията.

– Ние ще го приберем и отнесем. – затанцуваха вихърчетата.

Започна акцията „Търсене на трюфели“. Вихърчетата обградиха всяко от глиганчетата, пренесоха ги няколко дни назад, по времето, когато роботите прибраха конския тор.

Малчугани-глигани! Какво да ги правиш?! За тях това бе забавна игра. Квичаха доволни и горди, че са център на вниманието на Оги – екипа. Обикаляха около заразените места, вихърчетата отнасяха, пръстта, камъчетата или парчетата скала. Складираха ги далече от Слънчевата система, в добре обезопасени космически лаборатории.

11-12 – Свобода

Табунът на черните тънконоги жребци нетърпеливо потропваше – копитата чаткаха гневно, конете пръхтяха нетърпеливо. Много се бяха потрудили, изтърпяха ваксинациите, без да се оплакват понасяха изследванията с огромните машини на генетиците и физиците. Учета се да използват и развиват уменията на древните си предци.

Но никой не знаеше, дали ще успеят, дали ще оцелеят в безкрайните космически простори. Имаше нетърпение – Да. Имаше и безпокойство.

Но не и страх!

Най-после дойде моментът – вихърчетата обградиха всеки от жребците и мигом се озоваха извън омразния затвор, далече от лабораториите. Далеч не само в пространството, но и във времето.

Свобода!

Табунът летеше, гмуркаше се в мъглявините, препускаше из галактиките. С широко отворени очи разглеждаше чудесата на новия си дом – прекрасен, непознат и чуден. Но не забравяше родината си на далечната планета – там, в покрайнините на нашата Вселена. Помнеше приятелите. Знаеше, че древното зло дебне някъде там – далече извън познатия ни свят.

11-13 – Речник към „Оги и Черната орда“:

Антракс – Виж „Карбункул“

Бацилът се състои само от една клетка. Бацилите са болестотворен клас **бактерии** – едноклетъчни организми. Смята се, че бактериите са най-древните организми на Земята.

Вихрови приони – Според една хипотеза, пространството между звездите, което обикновено наричаме „вакуум“ и смятаме че е „празно пространство“, всъщност е изпълнено с енергийни завихряния, които съхраняват историята на Нашата Вселена.

В „Оги и Гейзера“ – епизод № 10-11-„У дома.“ Вихърчето обяснява, че вихровите приони се раждат от мислите, чувствата и действията ни. Когато те са лоши, вихърчетата са осакатени. Лекува ги Гейзерът. Помагат му водната капка Ави и Оги – Огненото драконче. Като част от Вселенската библиотека – мястото, което учените наричат „вакуум“, вихърчетата са водачи на разумните същества, които искат да се учат.

Гурме – във Франция така наричали почитателите на изисканата и скъпа храна за разлика от **гурмон** – лакомниците, които вечно са гладни и нямат търпение да се натъпчат с каквото им попадне.

Екологично равновесие – Екологичното равновесие е теория, която твърди, че всички живи организми на планетата биха могли да живеят в постоянна хармония. В идеалния случай трябва да има балансиран брой хищници и плячка. Ако се опазва биологичното разнообразие, ако се осигури устойчиво развитие и качество на околната среда, казваме, че е съхранена системата на екологичното равновесие в природата. Тази стабилност, обаче, може да бъде нарушена от различни замърсители на околната среда, браконieri или прекомерно изсичане на горите.

Елементарни частици – Всичко в нашата Вселена е изградено от все-по-малки частици, някои са част от материята, други – от енергията.

Сигурно сте чували за молекули, атоми, електрони, ядро, протони, неутрони. Учените са открили повече от 400 елементарни частици.

В интернет има чудесна рисунка. Разгледайте я – посочени са имената на някои от елементарните частици. Колкото са по-малки, толкова повече се проявяват и като материя и като енергия.

Освен това – те си имат и двойници от антиматерията. При сблъсък, веществото и анти-веществото се унищожават взаимно – анихилират се – избухва изключително мощен взрив.

Всичко, което учените откриват е интересно, но е много трудно да бъде обяснено на най-малките читатели. Потърсете детски научно-популярни книжки на тая тема. А на Вашите родители препоръчвам чудесно написаната и илюстрирана статия: **Елементарните частици** в сайта:

Наука. Оффневс.бг <https://nauka.offnews.bg>

Линк: https://nauka.offnews.bg/news/Fizika_14/Elementarnite-chastitci_3613.html

Снимка линк: http://bgchaos.com/wp-content/uploads/spin/element_zoo.jpg

Карбункул

Древногръцкият учен Плиний Стари нарича „КАРБУНКУЛ“ болестта, която сега е известна под името „антракс“. Наричана е още: „синя пъпка“, „сибирска язва“, „въглен“. Силно заразна болест за бозайниците и хората. Доказано е, че е съществувала още преди 32 хиляди години.

Причинява се от *Bacillus anthracis*. В мястото на проникване спорите прорастват, бацилът започва да се размножава и заедно с това да отделя отрови, които увреждат клетките на кръвоносните и лимфните съдове. Това забавя силно всмукването на вода и белтъчини. Предизвиква оток – силно и болезнено възпаление, почерняване на ухапаното място, отравяне, смърт.

Още древните народи са я използвана като оръжие. През първата половина на 20 век в Англия, Германия, Русия и Япония са провеждани жестоки експерименти – загинали са хиляди хора от това нечовешко биологично оръжие.

Конска муха – Виж „Щръклица“.

Мечоносец или Подковообразен рак – *Limulus Polyphemus* е латинското му име. Това не е вид рак, а по-скоро братовчед на скорпионите, който плува близо до бреговете на океаните повече от 450 милиона години. За да оцелеят, мечоносците са се научили да живеят не само във водата, но и на сушата – в крайбрежните пясъци.

Мечоносецът има синя кръв. Да! Чудо на чудесата! Наистина е синя! Цветът на кръвта му се променя, ако във въздуха или водата има дори съвсем мъничко отрова. Затова с капка от кръвта на мечоносец проверяват новосъздадените лекарства.

Дори и животът на космонавтите зависи от мечоносците. Те са част от екипажа на космическите кораби. Промените в кръвта им, показват има ли опасност за живота на космонавтите.

Невероятно! От дъното на океана и праисторическите времена – до Космоса! Кой друг животински вид е постигнал това?!

Овод – Виж „Щръклица“

Пегас – крилат кон – в древногръцката митология – син на Зевс и Медуза. Името му значи „извор“. Където тупнел с крак, се появявал извор. След раждането си, той се качил на Олимп – планината на боговете, за да донесе гръм и мълнии на баща си – Зевс.

Буен и непокорен, Пегас препускал волно по земята. Никой не можал да го обзяди. Укротил го героят Белерофонт, със златните юзди, които му подарила Атина Палада – богинята на мъдростта.

Яздейки Пегас, Белерофонт полетял във въздуха и победил чудовището Химера. Пегас му помагал и в други подвизи. Героят се възгордял, пожелал да долети до Олимп, за да предизвика боговете. Пришпорил Пегас, конят се разбунтувал, но заради златните юзди не успял да се освободи. Полетял към планината на боговете. Като видял това, Зевс се разгневил и изпратил щръклица, да ужили коня под опашката. Пегас обезумял от болка и изхвърлил Белерофонт от седлото. Според легендите, после Зевс подарил Пегас на Еос – богинята на Зората.

Името на Пегас е свързано с планината на музите – Хеликон.

Символ е на поетическото вдъхновение.

Синя пъпка или „Сибирска язва“ – виж „**Карбункул**“

Трюфели – вид гъби. Търсят ги специално обучени кучета. Глиганите също бързо надушват миризмата, защото трюфелите са тяхно любимо лакомство. Според хората, които разбират от готварско изкуство, с трюфели се приготвят най-скъпите и изискани гозби. Има бели и черни трюфели.

Фъшкия, в множествено число **фъшкии** – В един от най-старите тълковни речници на българския език – речника на Найден Геров – значението на думата е „конски тор“ (получаван от изпражненията на конете).

Хазарт - 1. Игри и развлечения, при които се залагат пари; друга дума със същото значение – синоним на хазарт: „комар“. **2.** В преносен смисъл думата „хазарт“ означава: Необмислена, рискована постъпка.

Щръклица – конска муха или овод – се нарича кръвосмучещо насекомо, което пренася заразни болести по човека и животните.

Харесва влажния климат – край езера, реки, язовири. Женските щръклици са истински кръвопийци – имат много остри челюсти и хапят настървено и агресивно. Привличат ги тъмните цветове – особено черно, тъмно сиво и тъмно синьо, както и миризмата на пот. Ухапването е много болезнено. Необходима е лекарска помощ, защото щръклиците пренасят зарази, опасни за животните и хората.

Женските смучат кръв. Снасят по 30-50 яйца в конския тор. Една женска за сезон може да снесе по около 800 яйца. Яйцата са жълто-белезникави с дължина около 1 милиметър.

Ларвите се излюпват след 2-4 дни. След 2-3 седмици ларвите се превръщат в какавиди за около 6-9 дни. Пълният биологичен цикъл продължава около 30 дни.

11-14 – Тайното оръжие в „Оги и Черната орда“

Случайна дума – избираш я от речника или от някакъв текст. С помощта на тая дума можеш да подскочиш, и да се озовеш на нов, по-широк път, да започнеш да виждаш и обмисляш по нов начин проблема, който трябва да решиш.

Сам решаващ, коя дума ще ти помогне, за да намериш ново, неочаквано решение.

Вече знаеш – заедно със своето семейство, с по-големите си приятели или учители, можеш да ползваш книгата на **Едуард Де Боно** Научете детето си как да мисли. Ръководство за творческо мислене. – София : КИБЕА, 2001. – 376 с. От стр. 251 до 274 ще научиш повече за „Случайна дума“. А докато четеш „Оги и Черната орда“ ще видиш, как героите използват този начин за стимулиране на творческото мислене.

11-15 – Азбучен показалец към „Оги и Черната орда“

Епизод №

Глиганчета – Великанчета	11-6, 7, 11
Гризачите протестират	11-5
Простор	11-6 и 7
Тайното оръжие в „Оги и Черната орда“	11-14
Трюфели	11-8, 9, 13
Черните коне	11-2, 3, 4, 10, 12
Щръклица	11-3, 8, 13

11-16 – Прочети:. „Вселената на Оги“

Инструмент за мислене ПО – провокираща операция

Планетите скоро ще се подредят така, както се случва веднъж на милиони години, но за да овладее пълните магически сили и умения на огнените дракони, Оги трябва да долети до астероида, който преминава на светлинни години от Слънчевата система.

Как ще се справи Оги-екипът с това ново предизвикателство?

Вселената на приятелството? Съществува ли? Как да я опазим?

12. – „Вселената на Оги“

Съдържание

Епизод №

- 12 – 1 – Мидас
- 12 – 2 – Пшеничени зърна, колкото ябълки
- 12 – 3 – Кой е издал тайната
- 12 – 4 – Ловец на мълнии
- 12 – 5 – Тревога в Ледения дворец
- 12 – 6 – Спасяването на Ла Миа
- 12 – 7 – Приятелството
- 12 – 8 – Айкидо ли?
- 12 – 9 – Новата галактика
- 12 – 10 – Тайно оръжие ПО
- 12 – 11 – Речник
- 12 – 12 – Азбучен указател

12 – 1 – Мидас

Вековната мура Вемура разказваше на младите фиданки:

„Много много отдавна, в Древна Гърция живял Цар Мидас. Грабел народа си, трупал злато в подземията на своя дворец. Толкова бил алчен, че помолил боговете, да го дарят с умението да превръща в злато всичко, до което се докосне.

Ядосали се боговете, решили да изпълнят молбата му и тъй да го накажат жестоко.

Зарадвал се царят. Търчал напред-назад из двореца, докосвал, маси, шкафове, статуи, свещници – и те засиявали – ставали златни.

Тичал, тичал Мидас, уморил се, седнал на трона – да си почине. Но тронът му – преди толкова удобен, сега бил студен и твърд – целият от злато.

Опитал да полегне на царственото си легло – но и то било студено и твърдо – златно. И възглавниците – също.

Дрехите на Мидас тежали ужасно и звънтели на всяка крачка – нали и те се позлатили, щом той ги докоснал.

Слугите сервирали вкусни гозби, прекрасни плодове, и руйно вино. Но докоснел ли ги – ставали златни. Гладен и жаден се мотаел Мидас из двореца си. Златото вече не го радвало. Напразно се молел на боговете да вземат дара си обратно.“

– Злато?... – мърмореше си Съселът, който шеташе отскоро наоколо. – Цялата тая Долина е истинска златна находка за мен.

- И може да стане още по-печеливша, ако ме послушаш... – обади се ХоГ – дървесният червей. – В склада към лабораторията на Професора има скрити пшеничени семена. По ценни са от злато! Издържат на студ и пек. И най-важното – реколтата е три пъти по-голяма.
- И как ще се добера до тези семена? Кой ще ги пренесе и засее?
- Вие съселите сте хитри и незабележими. Другите гризачи ви завиждат. Достатъчно е да видят, че ти тайно отмъкваш семена от склада и ги „криеш“ сред браздите на току-що разорана нива. Ще ти подражават. Ще искат да те изпреварят. И скоро Долината ще бъдат засята с тези семена.
- Ами обитателите на Долината?
- Нищо няма да разберат. Те ще започнат да сеят едва след седмица. Дори и да поникнат семената, които ще ползват – ще са по-хилави.
- А ти какво печелиш? – усъмни се Съселът.
- Нищо. – отвърна ХоГ. – Е, ако ми потрябва някой, като теб – умен и пъргав, за да отмъкне нещо от склада...
- Имаме сделка. Само се обади. Ще ти помогна. А сега ме заведи до този склад и ми покажи, откъде мога да се промъкна незабелязано.
- Този ХоГ! Какво ли замисля пак? – прошепна Скакалецът Скок и се шмугна в храсталака.

А в Лабораторията Професорът изследваше семената, които бяха донесени. Знаеше, че са генно-модифицирани – ГеМеО – както ги наричаха природозащитниците. Тези семена издържаха и на най-силните препарати за растителна защита, от които обикновените растения загиваха. Но семената бяха вредни за хората и животните, които ги използват за храна. Професорът се съмняваше, че някой е променил допълнително гена на тези ГеМеО – семена. Искаше да разбере, каква е промяната и какви ще са следствията и резултатите за екосистемата.

Ученият – вглъбен в изследванията си, едва на следващия ден забеляза, че семената са намалели. Помоли Вихърчетата:

- Върнете се назад във времето – разберете, кой вчера е крал от тези семена. Те може да са много опасни.

Още рекъл – неизрекъл, а вихърчетата се завърнаха и започнаха да разказват:

- ХоГ подлъга Съсела да открадне семената и да ги засее в една току-що изорана нива.
- Ох-и! И те вече поникнаха, пораснаха, цъфнаха и вързаха семена, големи като ябълки.
- Това ми напомня за драконовите зъби от приказките. – засмя се малката круша Оли.
- Е, поне не са войници, а ябълки... – пошегува се Скакалецът Скок.

- Но са много по зловещи. – потръпна маймунката Ефу.
- Кой, пшеничените ябълки ли? – засмя се Пороят Ото.

Ехото поде смеха му, умножи го, разнесе го из планината. Клисурите заехтяха. И този път потръпна не само Ефу, а и всички в Долината. Лошо предчувствие се промъкна в сърцата им.

12 – 2 – Пшеничени зърна колкото ябълки?

Професорът, тихо помоли Пороя:

- Ото, събери от нивата всичко – корени, стръкове, класове.

Побързай! Никой не бива да открадне или изяде дори зрънце.

- Ама че зрънце! По-голямо от едра ябълка. И защо аз?

- Защото ти не се нуждаеш от друга храна освен водата и парата.

Имаш воля – няма да се изкушиш да си похапнеш генно-модифицирана пшеница. Какви ли опасности крие тя, ще се опитам да разбера, след като я скрием от погледа на останалите обитатели на долината.

Ото бързо се завъртя около нивата с ГеМеО пшеницата и мигом отнесе всичко в лабораторията. Дали някой бе видял странните растения?

- Не! Успокойте се! Ние скрихме нивата, още щом видяхме съселът да откъква семената. – обади се вихърчетата. – Опасявахме се, че този, който бе пратил щръклицата...

– Не. Това е дело на алчните производители на семена. Пратката е конфискувана на границата, по сигнал от Интерпол. Колегите от тяхна лаборатория са установили странни генетични промени – семената от тая пратка засилват глада, вместо да го насищат.

- Значи, колкото повече ядеш... – изуми се малката круша Оли.

– По-гладен ставаш? Ох-и! Защо им е нужно това? – възмути се малкото гарванче.

– За да купуват само от тях. За да печелят повече. – тъжно поклати глава Професорът. – Но този път са прекалили. Или учените са се подиграли с тях...

- Защо? – Пороят Ото свъси облачни вежди.

– Защото гладът не може да бъде утолен нито с обикновена храна, нито с генно-модифицирана. Той расте не с дни, а с часове... Който е ял от тези ГеМеО семена озверява от глад.

– И аз ли ще озверя от глад?! – Измъкна се от скривалището си Съселът, влачейки полуизядено гигантско зърно от генно-модифицираната пшеница.

- Да. Ако не успеем да те излекуваме...

- Защо чакате?! Започвайте!

– Виж го ти него! – разсърдено, кученцето Дан затисна с лапа опашката на Съсела. – Значи можеш безнаказано да крадеш, а ние сме длъжни да те лекуваме?! Така ли ?

– Моля ви! – Съселът хитро присви очи. – Та нали, ако озвереея, ще стана опасен за всички в Долината?!

– Стига си хленчил! Да не си мислиш, че ей-тъй, с магическа пръчка мигом ще те спасим? – разсърди ли се старият гарван Ох, да не си насреща му... – Професорът първо ще изследва зърната, после ще експериментира.

– Да, ще изпробва лекарството върху опитните бели мишки. – ободри се Съселът.

– Как ли пък не! – възмути се маймунката Ефу. – Те да страдат заради теб.

– Ама, нали това им е работата...

– Да не си мислиш че целият свят трябва да оправя кашата, която си забъркал?! – извика гневно малкото червено омайниче Ели.

– Вместо опитни бели мишки, сега ще имаме Съсел. – подскочи Скок и насмешливо приклегна пред муцуната на Съсела. – Вижте, устата му расте, вече е два-пъти по-голяма!

– Започвайте изследванията! Моля! Ще изпълнявам всичко, което изследователите заръчат.

– Ох и! И няма вече никога да крадеш?!

– Няма! Обещавам.

Професорът отключи изолатора. Съселът гузно се потътри натам. Вратата зад него се затръшна, зловещо издрънча. Ключът се завъртя в ключалката.

Забелязал си нещо, което никой от Оги-екипа не е?

Питаш се, кога и как Съселът е овладял вълшебството на Лунния лъч?

Та нали само приятелите на Оги от Долината и Океана можеха да разговарят със силата на мисълта?! А да – и професорът умееше това...

Браво Заслужи 100 точки наблюдателност. Запиши ги в дневника на приключението.

12 – 3 – Кой е издал тайната?

Този въпрос измъчваше приятелите на Оги от Долината. В началото дори не смееха да разговарят – само се оглеждаха подозрително.

Съмненията и подозренията, растяха, тровеха сърцата и умовете им.

Накрая се събраха пред Скалата, край езерото на младите пъстърви. Първи заговори Ох – старият гарван-вълшебник:

– Помислете! Спомнете си, дали сте споменавали някога, че владеем древното умение – да разговаряме без никой да ни чуе, дори и да се намираме на другия край на света.

– Аз никога и с никого не съм говорил за това. – отговори Пороят Ото. След него всички побързаха да кажат „И аз!“. Включиха се и приятелите им от Океана.

– Но как тогава Съселът...? – питаха се всички, но не можеха да намерят отговор.

– Може би ... – неуверено започна Зоркото око, но брат му, Калин – орела го клъвна лекичко и орлето млъкна смутено.

– Какво искаше да кажеш? Говори! Калине, не го спирай! – строго го погледна Вековната мура Вемура.

– Не бива да обиждаме никого с нашите подозрения. – вместо брат си, наперено отговори Калин.

– Ако мълчите, те няма да изчезнат, а може да разрушат доверието и приятелството ви. – старата круша мама Йоли, както винаги намери най-точните думи. – Зорко око, кажи, какво предлагаш?

– Да използваме вълшебството на Питанка...

– То действа само на враговете ни. – срамежливо се обади червеното омайниче.

– Вярно е, това, което каза Ели. – маймунката Ефу потръпна. – И двете чувстваме, че никой от вас не е наш враг. – Но сякаш далечното става близко и нечия чужда черна ненавист достига до нас.

– Повтори, моля те! Какво каза?! „Сякаш далечното става близко.“? – запита Карталът – орелът-градушкар.

– Та това са първите думи от най-древното пророчество. – пръв се досети скакалецът. – Може би заради това „близкото става далечно“...

– И кое според теб е то, Скок? – насмешливо се обади кученцето Дан. Стариат вълшебник Ох погледна с уважение скакалеца и отговори вместо него:

– **Приятелство ви закриля. Недоверието ви отдалечава един от друг. Разединява ви. Прави ви по-слаби.**

– Джаф! Превръща ни в лесна плячка... Браво, Скок! – Дан дружелюбно размаха опашка и с възхищение погледна скакалеца, който смутено се скри зад червеното омайниче.

Ели повтори предсказанието:

„– Когато далечното стане близко, а близкото – далечно;

когато Времето се слее с Пространството;

когато доброто стане зло, а злото – добро;

тогава краят ще бъде начало, а началото – край.“

– Всъщност Времето и пространството се сливат при раждането на вихровите приони, а също и когато те водят някого във Вселенската библиотека. – Скалата замислено погледна към нивата, където наскоро се извисяваха класовете с пшеничени зърна, големи като ябълки.

Скакалецът проследи погледа ѝ и възкликна:

– Ами да! „Когато доброто стане зло, а злото – добро“. Това е! Зърната пшеница са Доброто, те от векове изхранват и хора и животни. Но превърнати в ГеМеО – те са Зло – събуждат неутолим глад, гняв и ярост.

– За щастие колегите ми – учени и смелчаците от Интерпол успяха да предотвратят голяма беда. – включи се в разговора Професорът от лабораторията. – А вие – приятелите на Оги – разгадахте загадката на древното пророчество. И съумяхте да опазите доверието и приятелството си.

– И все пак, как Съселът е овладял древното умение?

– Попитайте го. – засмя се Професорът. – През цялото време той чуваше разговора ви. И с нетърпение очакваше да се включи. Хайде, кажи им! Как овладя това древно умение?

– Никой не е издал тайната ви. Но вие сами знаете това. Верни приятели сте. Никой не би предал доверието ви. Аз също! Изпаднем ли в беда, ние, съселите, също можем да възприемаме чуждите намерения, за да се предпазим, за да оцелеем. Всички живи същества притежават някои „спящи“, рядко използвани умения, които се активират, ако животът им е застрашен. Това се случи и с мен, когато се полакомих и изядох пшениченото зърно, голямо колкото ябълка. Малко по малко се научих да възприемам мислите и чувствата ви. Професорът успя да ме излекува не само от глада, но и от лакомията и алчността ми. Благодаря! Ще ви помагам! Повярвайте ми!

– Добре. Ще успееш ли да опазиш пшеничените зърна, големи като ябълки? Ти познаваш хитрините на гризачите. Те няма да успеят да те надхитрят, нали?

Съселът грейна, засия от радост, искаше на всяка цена да оправдае доверието.

Пшеничените зърна, едри като ябълки, бяха здраво заключени. Съселът зорко бдеше. Забеляза нещо странно – броят на ябълките-пшеничени зърна намаляваше, а тези, които оставаха, ставаха все по-големи. Колкото и да се взираше Съселът, не успяваше да види и да разбере, кога и как се случва това.

Професорът наблюдаваше забавения ход на този процес – камерите снимаха по хиляда кадъра в секунда. Това, което виждаше, силно разтревожи учения. Не можеше да повярва на очите си. Най-силният, най-едрият клас пшеница, с променен генетичен код, поглъщаше останалите и растеше ли, растеше. Стените на помещението се превръщаха в кристали – уредите показваха, че те са по-твърди от диаманти.

– Диамантеният цар Мидас... тихо, почти нечуто, прошепнаха клоните на Вековната мура Вемура.

– Да, температурата в помещението се приближава към абсолютната нула. И ентропията – също. Невероятно! Учените никога не са успявали да наблюдават това... – Професорът трескаво проверяваше датчиците и скалите на различните уреди. – Засега всичко се случва в затворена система.

– Но, докога? – Скалата тревожно се взираше в далечината – към Гейзера и пещерата под него.

Вемура, Скалата и Професора защитиха мислите си, така че да не ги чува нито Съсела, нито някой друг. Продължиха тревожния си разговор. Не искаха да създават паника, не желяеха да прекъсват Стария вълшебник и сина му, нито приятелите си от Океана, които трябваше да оцелеят, да се спасят от страховит ураган, много по-могъщ от всички досега. Знаеха, че от Ави и Оги зависи съдбата на няколко свята и не бива да отклоняват вниманието им. Трябваш сами да намерят решение...

12 – 4 – Ловци на мълнии

Оги – Огненото драконче летеше високо, високо в небето. Гмуркаше сред градоносните облаци. Защо ли?!

Та нали Карталът – Орелът-градушкар води градоносните облаци, отклонява ги от Долината? А сега... Карталът и синовете му – Калин Орелът и Зоркото око, от три страни пришпорваха градоносните облаци, примамваха ги. Май искаха да ги сблъскат точно пред отвора на пещерата близо до Гейзера.

Да, така е! Леле мале! Сблъскаха се трите потока от градоносни облаци. Страхотен грохот и едновременно – блясък – стотици светкавици се втурнаха към пещерата и потънаха в непрогледната тъмнина. Градушката се изсипа в Гейзера и мигом се стопи. Облаци пара обгърнаха Долината и Планината.

Най-смелите туристи щракаха с фотоапарати и мобилни телефони. Скоро в интернет се появиха снимки и видео-записи на странното природно явление. Тълкуванията нямаха край. Но никой не се досещаше за

участието на Оги – екипа. Никой не можеше дори да допусне, колко важно бе това, което се случваше.

Дълбоко, дълбоко под земята, се трупаха кълбовидни мълнии, бели, черни, дори и сияещи с цветовете на дъгата. Ави се грижеше за черните, Оги за белите. А тези, с цветовете на дъгата се нанизваха като огърлица около сталактитите, сталагмитите и сталактоните³².

В същото това време, мъдрият Мечоносец Лим По, извел своя род – *Limulus Poliphetus* – от времето на динозаврите до епохата на космическите пътешествия, загрижено се вслушваше в далечния тътен на зараждащия се ураган. От векове не се бе вихрил толкова страшен и мощен въртоп от облаци, вода и светкавици. Този път обитателите на Атола май нямаше да оцелеят...

Тревогата на Лим По достигна до всички от Оги-екипа. Водната капка Ави и Огненото драконче мигом се озоваха в центъра на урагана. Насочиха светкавиците към кратера на островния вулкан, дремещ сред коралите на Атола. Те се струпаха около него като огърлица от огнени цветя, която обгърна коралите, рибите, актиниите, мидите и всички останали обитатели на пъстрия подводен и надводен свят.

Но кой знае защо, Оги и Ави не се опитаха да спрат урагана, а дори ускориха въртенето му. Огромната фуния от облаци и свирепи ветрове се завъртя още по-бързо, шеметно се понесе и отнесе високо във въздуха повърхностния слой на океанската вода. На нейно място с невероятен тътен се издигнаха водите от по-долните слоеве на океана.

Чудо невидяно!

И при това, още нищо не бе свършило!

Водната въртележка се носеше из въздуха, сякаш се мъчеше да го сграбчи и хвърли на дъното на океана. Образува се гигантска фуния, която повлече въздуха смесен с летящата вода от повърхностния слой на океана, натика ги дълбоко, дълбоко, там, където според митовете и легендите дебнат древни чудовища.

После внезапно всичко утихна.

Приятелите на Оги видяха всичко. За миг забравиха своите тревоги. Това, което се случваше в океана бе невероятно...

– Необичайно е ураганът да се втурне надолу, към дъното. – замислено рече Скалата. – Имало е гигантски приливни вълни, които са разрушавали градове по крайбрежието на океана. Имало е ветрове и смерчове на сушата вдигащи във въздуха къщи и коли. Но не и урагани, завличащи в дълбините водата от повърхността.

³² Образувани са от варовика, в капките вода стичащи се от скалите в пещерите. Сталактитите се спускат отгоре, сталагмитите стърчат от земята, а сталактоните са съединили се сталактити и сталагмити – като колонии от земята до таваните на пещерата. Вижте снимките в Уикипедия

– И то в огромни количества... – обади се вековната мура Вемура. В разговора се включи Лим По – обобщи първите наблюдения, събрани от обитателите на Атола:

– За щастие никой от обитателите на кораловия риф не е пострадал. Озовали сме се в окото на бурята. Ави и Оги, заедно с кълбовидните мълнии, успяха да опазят всички.

– А другите обитатели на океана? – запита маймунката Ефу.

– Оцелели са – песента на китовете ги е предупредила и са се отдалечили, скрили са се в най-закътаните заливи. – Бепо, рачето пустинниче, радостно съобщи новината.

Прекрасната му приятелка въздъхна и рече:

– Сега се диша по-леко... Не знам защо, но водата сякаш не е толкова твърда... И поема повече кислород от въздуха.

– Бепо, твоята приятелка е много наблюдателна! Браво! – обади се Професорът от лабораторията, който владееше вълшебството на Лунния лъч и можеше да разговаря с Оги-екипа и приятелите им от Океана. – Глобалното затопляне променя повърхностния слой на водата в океаните. Тя вече не може да поема достатъчно кислород от въздуха и това застрашава живота на всички в океана... Но сега тези тонове увредена вода потънаха в гълбините на океана. Надявам се, вулканичните ювенилни води да я излекуват ...

– Както Гейзерът излекува вихровите приони, осакатени от лошите постъпки на земните обитатели? – нетърпеливо запита малката круша Оли.

– Да. Нали знаете, че водата се променя – обградена от добро, красота, взаимно уважение и искрена загриженост – тя става все по-силна, носи здраве и дълголетие. А от жестокостта и омразата – погрознява, разболява тоя, който я пие...

– Ави, Оги, благодарим ви! Обичаме ви! – чуха се гласове от всички страни.

Рибите пляскаха с опашки. Делфините скачаха високо над водата, въртяха се във въздуха и се гмурваха отново. Актиниите цъфтяха с всички цветове на дъгата – прекрасно представление, с което океанските обитатели искаха да благодарят за спасението.

Ави и Оги бяха образували сияйна перла от огън и лед, която странно напомняше китайския символ Ин-Ян.

И кой знае защо, те едновременно си спомниха пророчеството на норните:

„Когато далечното стане близко, а близкото – далечно;

когато Времето се слее с Пространството;

когато доброто стане зло, а злото – добро;

тогава крайт ще бъде начало, а началото – край.“

Почувстваха, че възможно най-бързо трябва да пристигнат в Ледения дворец на хримтурсите. И полетяха натам.

12 – 5 – Тревога в Ледения дворец

Ави и Оги мигом се озоваха в ледения дворец на Хримтурсите³³. Разтревожените ледени великани се шураха паникьосани. Щом видяха Ави, втурнаха се към нея, а тя се извиси до небесата като прекрасен вледенен водопад. Оги се виеше около нея като дъга от сияеща светлина.

– Успокойте се! – властен но прекрасен като песен, гласът на Ави полетя около ледения замък и се разнесе далеч из вледенените простори.

– Разкажете ми всичко! Без да бързате!

– Ламята се разпада!

– Хвелгелмир пресъхва!

– Без него ще изчезне царството на мъглите – Нифелхейм!

– В Йотунхейм ние – ледените великани – започваме да се топим.

– Огньовете на Муспелхейм гаснат. – Оги тревожно се вгледа във все по-бледото сияние на хоризонта.

– Хаосът настъпва! – надвикваха се ледените великани!

– Нашествие!

– Тя идва!

– Коя ТЯ? – строго ги стрелна с поглед Ави.

– Най-страшната магьосница – Ент Ро.

– От царството на злото.

– Странно ... – замисли се Огненото драконче.

– Досега тя не можеше дори да пристъпи в нашата Вселена. – Ави погледна Огненото драконче, надявайки се да види увереност и сила в очите му.

Оги не знаеше, що да стори, но за да успокои всички засия с цветовете на дъгата, и смело полетя към бездната Хинунгагап, където бе заточена Ла Миа.

Смелостта си е смелост, но понякога гледката може да е толкова ужасна, че... Оги се стъписа, спря внезапно – вцепенен от това, което ставаше – там – в бездната на Хаоса – Хинунгагап – между Царството на Вечните ледове и пронизващия студ – от една страна, Царството на огъня – от друга и Царството на мъглите – от трета...

Всичко се движеше, разпадаше, съединяваше се отново по страховито причудлив начин. Деветте глави на Ла Миа полетяха в различни посоки, после се съединиха с деветте ѝ опашки, завъртяха туловището на

³³ Припомни си скандинавската митология – прочети или чуй отново епизод № 4-26 от „Оги и Кълбовидните мълнии“.

нещастната Ламя, а в това време езиците ѝ се гърчеха, оплитаха, образуваха голям, здраво стегнат възел. Осемнайсетте ѝ очи се лутаха и напразно търсеха главите на Ламята.

12 – 6 – Спасяването на Ла Миа

Оги мислено повика стария гарван-вълшебник. Ох тутакси се появи обграден и защитен от вихрови приони. Зад него надникна малкото гарванче Охи. Баща и син заедно тананикаха някаква странна мелодия, напяваха заклинание, което разплете възела от езиците на Ла Миа, върна ги на мястото им, заедно с очите и главите на Ламята. Но те вече не нашепваха коварни думи, а искрено: „Благодаря!“.

Оги и Ави присъединиха силите си към магията на вълшебните слова. Ламята залитайки изпъзля от бездната на Хаоса, поклони се на Стария вълшебник и той възвърна истинския си вид – горда осанка, бяла брада до пояса, островърха шапка със звезди и вълшебен жезъл.

Едновременно се промени и Ла Миа – полетя, вихрено се завъртя и пред смаяното Огнено драконче се появи най-могъщата вълшебница от Огнената Вселена. Що приказки се разказваха за нея!

Оги ѝ се поклони, а тя го прегърна.

– Моят храбър спасител! Ти и твоите приятели от Оги-екипа преодоляхте всички препятствия, успяхте да развалите проклятието, да възвърнете истинския ми вид. Сега заедно ще можем да спасим и вашата и нашата – Огнената Вселена.

– Пресъхна Хвелгермир – изворът на живота! – стенеха хримтурсите – ледените великани.

– Изворът на мъдростта залиня ... – сломен, великанът Мимир се приведе напред към Ави и Оги. – Пчелите край почти пресъхналия извор Урд не могат да събират вълшебен мед. Хората и боговете са обречени никога повече да не го вкусат, да не почувстват радостта от творчеството...

– Спрете! Стига мрачни мисли! – зачу се хорово цвилене и чаткане на конски копита откъм Нифелхейм – царството на мъглите.

Черната орда на тънконогите коне бе пристигнала. Кой знае от какви далнини на Вселената те бяха почувствали, че световите на богове, хора и ледени великани се нуждаят от помощта им.

И също като митичния Пегас, щом копитата им докоснеха скалите, бликваха буйни води, съживяваха извора Хвелгермир, дал началото на 12 мощни реки. Стремително се носят те пак на юг, падат в огромната бездна – Хинунгагап. Продължава вечната борба на леда и огъня, поддържаща живота.

– Каква награда... – започна Вълшебницата от Огнената вселена.

– Ние сме приятели на Оги. Не ни трябва награди. – прекъснаха я черните тънконоги жребци.

– Да. – усмихна се тя. – Вие вече сте получили дара на Пегасите и днес доказахте, че сте достойни за него. Но не само водни извори ще бликат под копитата ви... Където из вселената да препускате, **ще дарявате разумните същества с божествената сила на творчеството и с уменията да го ценят и да насърчават развитието на тези, които го създават.**

– А всички заедно, Оги, Ави и техните приятели от Долината, Планината и Океана, вие днес създадохте мен – Вихрон. Това се случва веднъж на милиони години, когато Огнено драконче успее да оцелее, да порасне и да заслужи магическата сила и мощ на драконите от Огнената Вселена.

– Но как Оги ще стигне до астероида? Според легендите... – притеснена се обади малката водна капка Ави.

– Оги, и ти, Ави, ще летите заедно с мен и с табуна на пегасите. – отговори Вихрон. – Ла Миа ще бъде по-полезна на Земята – ще ви подкрепя заедно с целият Оги-екип, с приятелите ви от Океана, водени от най-храбрите и мъдри Мечоносци. Трябва да запазим Вселената.

– Това май отговаря на последната част от древното пророчество: „Тогава краят ще бъде начало, а началото – край.“ – мислеше си вълшебникът Ох и по навик пак прие образа на стария гарван.

Опитваш се да разбереш, но май не успяваш...

Питаш се: Край на какво? Какво начало?

Прочети следващия епизод и прецени, кое от тълкуванията е най-достовърно. Запиши отговора си в дневника на приключението.

12 – 7 – Приятелството

– Злата магьосница Ент Ро била поробила Великата вълшебница от Огнената Вселена, превърнала я в Ламя! – удивлява се малката круша Оли. – Но защо сега Ла Миа остава на Земята? Защо не отлетя заедно с Ави и Оги?

Превъплътил си се в образа са Скакалеца Скок? Това което се случва в бездната Хинунгагап ти напомня скандинавския мит за Сътворението³⁴. Браво – печелиш 100 точки проникателност. Запиши ги в дневника на приключението.

– Различните видове Разум опазват екологичното равновесие на световите, в които живеят... – Вековната мура Вемура се изправи, извиси се към върха на планината и сякаш се подмлади.

В това време вихърчетата отнесоха до астероида помещението, в което стените бяха станали огромни диаманти, температурата бе стигнала

³⁴ Припомни си епизод 4-26 – Скандинавска митология.

абсолютната нула³⁵. Гладът на пшеничения клас с огромни зърна ставаше нетърпим, яростта му – изумителна. Но нямаше към кого да я насочи – освен към себе си...

Астероидът се носеше далече, далече из Вселената, заедно с Ави и Оги, закриляни от Вихрона. Редом летеше и табунът на вълшебните тънконоги коне. А затрупано дълбоко сред скалите на астероида, бе скрито и добре изолирано помещението, в което бяха прибрани веществата, които се превръщаха в антимаateria.

Гарванът – вълшебник Ох, сина му Охи, Великата вълшебница от Огнената Вселена – Ла Миа, мадмоазел Фу – закрилницата на малки огнени дракончета, кученцето Дан, скакалецът Скок, маймунката Ефу, червеното омайниче Ели, малката круша Оли и майка ѝ – Йоли, Скалата, Вековната мура Вемура, Пороят Ото, Ген, Дъг, змийчето Питанка, мъдрата билкарка Халата, Жегата, Студът, Вихрушката, Професорът от лабораторията, семейството на орлите градушкари и приятелите на Огненото драконче от Океана гледаха през очите на Ави и Оги, как астероидът приближава царството на Ент Ро – Анти-вселената.

Как изглеждаше тя – Анти-вселената? Не знам.

А сигурно и най-мъдрите учени не могат да си я представят, макар че с формули и много трудни термини са се опитвали да я анализират.

Сред най-новите хипотези е идеята, че по време на Големия взрив са се родили две вселени – нашата и анти-вселената.

Времето в нашата вселена се движи от миналото, към бъдещето.

А в анти-вселената – в обратна посока.

Ако се сблъскат дори и няколко микрочастици от двете огледални вселени, взривът би могъл да унищожи цели звездни системи...

Страховито, нали?!

Как ли ще се справи Оги – екипът?

Спореха, предлагаха различни варианти.

Всички си задаваха един и същ въпрос, но не смееха да го изрекат на глас: „Какво е най-голямото вълшебство на огнените дракони?“

Старата круша Мама Йоли се радваше, че Оги вече може да лови мълнии – така осигуряваше екологично чиста енергия за Долината.

Кученцето Дан си припомняше, че кълбовидните мълнии – предават информация, чувства и мисли между нашата и Огнената вселена.

Скалата знаеше, че огърлицата от кълбовидни мълнии в пещерата край Гейзера защитава сърцето на Земята.

Мъдрата вековна Мура Вемура се опита да успокои приятелите на Оги:

„Приятелството е защитно поле – то превръща мълниите в енергия, поддържаща Живота.“

³⁵ (-273,15 °C) По скалата на Целзий. Виж речника към „Оги и Вселената“ – епизод № 12-9.

„Приятелството ще опази Ави и Оги, докато пътуват през времето и пространството.“ – вихърчетата им вдъхнаха увереност.

Гарванът Ох и Охи предупредиха приятелите на Оги от Океана:

„От всички нас зависи, дали ще оцелеят Ави, Оги и Вихрон. Ако се усъмним във верността и приятелството си, те ще загинат.“

„Дори и най-малката проява на егоизъм, алчност или желание за власт мигом изпива силата на това защитно поле.“ – мислеше си Халата.

Вихровите приони тананикаха своята песничка:

Приятелството ни закриля и дава ни космически криле.

Вярвай ни! Пази го! Доверието съхрани!

Приятелството нови светове дарява.

Простор за творчеството то създава.

Пороят Ото се питаше: „Дали това е тайната пазена от огнените дракони – за кълбовидните мълнии, които: Преминават през времето и пространството, пренасят приятелството. Така пречат на коварните замисли на вещицата Ент-Ро, която иска да унищожи нашата Вселена, да я превърне в Анти-вселена на зло, завистта, злобата и мързела, на същества неспособни да творят, защото се стремят към богатство и власт – независимо от цената: самоунищожението на живота.“

12 – 8 – Айкидо ли?

Скакалецът Скок си спомни заръките на треньора по айкидо:

„Дори да сте по-малки и по-дребни от противника си,
ще го победите, ако разгадаете какво цели;

ако го накарате да загуби равновесие,

ако ловко отскочите и увеличите инерцията и силата на удара му, в избраната от него посока.

– Ами да! Ще приложим „айкидо техниката“ в битката с Ент Ро! – провикна се Скок.

– Ох-и! И каква е тази „айкидо техника“? – насмешливо изхихика Гарванчето.

– Уважавай приятеля си! – Старият вълшебник строго изгледа сина си.

– Изслушай го! После помисли! Дори идеята му да ти се стори странна, може тя да ни отведе до ново, творческо, решение. Скок, благодаря ти!

Обясни на моя нетърпелив син, каква е „айкидо техниката“, която предлагаш да използваме.

– Когато противникът напада, вместо да нападаш и ти, просто „му помагаш“, дръпваш го в посоката, в която е насочил удара си, засилваш силата на удара му. Така той губи равновесие, полита натам, накъдето е

насочил енергията и силата на своето нападение и разбира се – пада победен.

– Чудесно! – Пороят Ото танцува над долината, играе и двете роли – своята и тази на противника си. Показва нагледно „айкидо техниката“. Колкото и да бяха разтревожени от предстоящата битка, всички със смях и облекчение следяха пантомимата на Ото.

– Айкидото е възникнало като отбранителна техника. – поясни Скок.

– Да си припомним, какво знаем за намеренията на Ент Ро. – Скàлата разпъна мисловния екран и там се появиха образите на това, което вече знаеха:

Физиците казват, че при температура – абсолютна нула – тоест – минус двеста седемдесет и три градуса по скалата на Целзий (-273,15 °C), ентропията е равна на нула. Веществата приемат форма на кристали.

– Ентропия? Какво е това? – запита орлето Зоркото око.

– Ентропията е мярка за безредието. – поясни Скàлата.

– Ако приемем, че гнездото ни е затворена система, то в нея обикновено цари хаос, който вие двамата с брат ти редовно създавате. А хаосът, безредието – означават нарастваща ентропия. Аз хабя много време и сили, за да подредя всичко, преди татко ви да се върне. Тоест – да намаля ентропията. Но за това е нужна енергия – моята енергия.

– Ако приемем за малко, че Земята е затворена система, в космически план, то слънчевата енергия, е тази, която намалява ентропията и поддържа Живота. – замислено произнесе Лим По.

– Значи затова Ент Ро искаше да загине малкото Огнено драконче... Защото като порасне, то може да стане Слънце, което да създаде и закриля живота в нова звездна система. – Калин Орелът гневно размаха криле и закръжи над върховете.

– Да! Всеки огнен дракон владее това умение. – Вихрон се включи в разговора. – Браво! Разгадахте една от тайните на Огнените дракони. Ако един огнен дракон докаже, че е достоен, да узнае тази тайна, той вече е създал екип от верни приятели. **А приятелството е сила по-могъща от всичко на света!**

– Оги-екипът превръща враговете в приятели, затова може да развали и най-злите магии. – обади се Ла Миа. – Нали така ме спасихте. Благодаря!

– А дали Ент Ро... – се чу гласчето на червеното омайниче Ели.

– Какво?! – възмути се кученцето Дан. – И тя ли е добра?! Та тя можеше да взриви не само Земята, но и Вселената!

– Не. Промените бяха толкова бавни, че имаше достатъчно време да предотвратим аниhilацията. – гласът на Професора звучеше уверено. – Дори и тук, можехме да предотвратим взрива, както успяхме да излекуваме черните тънконоги коне.

– Защо тогава изпратихте на астероида пробите? – звънна обвинително въпросът на маймунката Ефу. – Сега Оги и Ави са в опасност. – Какви са намеренията ви? Изпробвате ново оръжие ли?!

– Не! Вселената и анти-вселената са огледални образи, но не са еднакви. Поне така смятат учените. Ако е нарушено равновесието на анти-вселената, това може да застраши и нашия свят. Генетичните промени, които наблюдавахме в черните тънконоги коне и в ГеМеО пшеницата теоретично са невъзможни в нашата Вселена. Това ни наведе на мисълта, че...

– Че това може да е вик, молба за помощ от Разумните същества от Анти-вселената. – припряният скакалец Скок прекъсна Професора.

12 – 9 – Новата галактика

– И как смятате да използвате яростния житен клас и превръщането на материята в анти-материя? – строго запита Старият вълшебник Ох. – Никой няма право да рискува чуждия живот заради научен експеримент.

– Нямаме друга възможност... Смятаме, че от това зависи съществуването и на двете огледални Вселени.

– Значи Ент-Ро... – секна въпросът на малката круша Оли.

– Да, не вярвам сестра ми да е създала свят на зло, завист и омраза. – тъжно изрече Ла Миа. – Родени сме в един и същи миг, по време на Големия взрив. Не зная как, но чувствам, тя се нуждае от мен... И от вашата помощ!

Никой дума не издума. Пороят Ото, който винаги пръв се втурваше, сега бе седнал на върха на планината, подпираше главата си и...приличаше на „Мислителя“ прочутата статуя, сътворена от Огюст Роден.

Всички разбираха – голям е рискът. От решението им зависи съществуването и на двете огледални Вселени. Аниhilацията, гигантският взрив с невиджани размери и сила, можеше да навреди, вместо да помогне. Но се налагаше да рискуват.

И колкото и странно да е, никой не мислеше, че може да загине. Всички тръпнеха от тревога: „Ще оцелеят ли малката водна капка Ави, Огненото драконче, Вихрон и табунът на черните тънконоги коне.

Но решението бе взето. Време беше за действие.

„Обичаме ви!“ – мислеше всеки от приятелите им.

„Обичам те!“ – Ла Миа мислено прегръщаше Ент-Ро.

Гигантското пшеничено зърно успя да разруши стените на своя затвор.

Нахвърли се върху скалите на астероида, заръфа ги, достигна до диамантения саркофаг, в който бяха заключени веществата, превръщащи се в антиматерия. Излапа и тях. И все по-гладно ставаше пшениченото

зърно. И по-голямо... Погълна астероида. Гравитацията нарасна неимоверно. Започнаха да долитат други астероиди – излапа и тях. Маймунката Ефу си спомни една детска игра: Децата, хванати за ръце, се въртяха, увеличаваха кръга и пееха: „Балонът се надува, надува! Надувайте момчета, да стане на парчета! Пук!“ Пускаха ръцете си, търкулваха се в тревата и се смееха.

Връзката прекъсна. Не видяха и не чуха страховития взрив. Сякаш уплашено дете затвори очи, за да не гледа страшилището от екрана. Но когато отново погледнаха, видяха прекрасна картина – сияеща, пулсираща, вдъхваща надежда за нов живот.

Чуха възторжения глас на говорителката:

„Учените откриха най-ярката галактика във Вселената, намираща се на 12,5 милиарда светлинни години от Земята. Излъчваната от тая галактика светлина е 300 трилиона пъти по-силна от слънчевата.

Специалисти обясняват повишената яркост с наличие на свръх-масивни черни дупки, които притеглят газ и материя, формират около тях дискове, нагрявани до температури от милиони градуси и генериращи висока енергия, както и видимо ултравиолетово и рентгеново излъчване.

Обкръжаващият черната дупка облак прах не пропуска светлината, но се нагрява и превръща силната им видима светлина в невероятно бурно инфрачервено излъчване.“

Двете вълшебници – Ент-Ро и Ла Миа се усмихваха и се радваха заедно – макар и на трилиони светлинни години една от друга.

Обичта и приятелството са по-могъщи от пространството и времето. Пегасите препускаха из черната бездна, даряваха планетите с животворната вода на творчеството.

Халата, Студът и Жегата, заедно с гарвана вълшебник Ох, наблюдаваха благосклонно радостта на приятелите си от Долината и Планината

– Ави! – червеното омайниче Ели засия.

– Оги! – Малкото гарванче Охи и кученцето Дан прегръщаха

Огненото драконче.

Вихрон и вихърчетата се рееха из небето, заедно с орлите.

Вихрушката и Пороят Ото танцуваха заедно с Дъг и младите пъстърви.

Скритото до сърцето на Оги семенце, скокна и се приземи на брега, близо до Скалата. На сутринта всички изненадани видяха, че там е поникнало ново, ярко-червено омайниче.

– Добро утро! Аз съм Ели-О. От Огнената вселена.
– Краят на историите за Огненото драконче е начало на твоя живот
Ели-О – цвете на приятелството... – тихо рече Скакалецът мечтаейки си за
още приключения.

12 – 10 – Тайното оръжие ПО

ПО – провокираща операция е тайното оръжие в това приключение на
Оги-екипа. За да се отличава от твърдения, които може и да са верни, ПО –
провокиращата операция – трябва да бъде нещо, шокиращо.
Придвижвайки се от него, можеш да се отърсиш от обичайните пътища на
мисълта, да откриеш нови посоки в които да тръгнеш, нови идеи които да
развиеш, нови начини за да постигнеш целта си.
Помисли и запиши в своя дневник на приключението, кога героите
прилагат ПО – този инструмент за развитие на творческото мислене.

Питаеш, къде да свериш отговора си?

Време е да узнаеш още една от тайните на огнените дракони:

Сам ще трябва да търсиш отговорите на своите въпроси.

*Щом пораснеш, ще се наложи да действаш и да посрещаш следствията и
резултатите от решенията си.*

*Ще бъдеш щастлив, ако има с кого да споделиш радостта и тревогите
си, ако се научиш самостоятелно да мислиш, ако запазиш приятелството
си с тези, които го заслужават.*

12 – 11 – Речник към „Оги и Вселената“

Аниhilация – от латински – пълно унищожение, взрив, резултат от
сблъсък на вещество с анти-вещество.

Анти-вещество – частиците му са носители на отрицателен заряд.

Водата в моретата и океаните се променя под влияние на замърсяването на
въздуха и водите. Разрушава се озоновият слой, който предпазва живите
същества на планетата от вредните космически лъчи. В резултат на това
ежегодно се повишават температурите. Това води до „втвърдяване“ на
океанската и морската вода – тя поема все по-малко кислород от въздуха.
Обитателите на моретата и океаните дишат все по-трудно, загиват ценни
растителни и животински видове.

Галактика – Около един център на масата, често това е черна дупка с огромна гравитационна сила на притегляне, са групирани звездни купове и мъглявини, гравитационно свързани звезди и техните планетни системи, междузвезден газ, плазма и невидима тъмна материя. С невъоръжено око може да видите само три галактики – нашата – Млечния път, Андромеда и Големия и малкия Магеланови облаци. Галактиките са отдалечени на огромно разстояние, което много трудно можем да си представим.

Генофонд на Земята – това са гените на всички растения. Съхраняват се в специални хранилища – едно в Северна Европа, друго – в Латинска Америка. Би могло да се каже, че който притежава генофонда, от него зависи бъдещето на Човечеството и Живота на нашата планета.

ГМО (ГеМеО) – Генно Модифициран Обект – растение, на което са променени гените, за да бъде по-издържливо при обработка с химикали – да оцелява, когато останалите растения загиват. ГМО семената осигуряват значително по-високи добиви през първата година. Ако на следващата година бъдат засети получените семена, растенията са хилави, реколтата слаба. Така фермерите са принудени всяка година да купуват все по-скъпи семена за посев от фирмите, произвеждащи – ГМО – семена.

Собствениците на такива фирми не се интересуват от здравето и живота на хората, а само от все по-големите си печалби.

Пръскани със силно отровни химикали, нивите вече не може да се засадят с обикновени семена. Това важн не само за тези, които са рискували да отглеждат ГМО растения, но и за техните съседи.

Заразена веднъж, почвата много трудно може да бъде пречистена.

Големият Взрив учените наричат създаването на нашата Вселена.

Гравитация – природно явление – всички тела, които притежават маса, енергия (звезди, планети, галактики, дори и светлината) се привличат, гравитират.

ЕНТРОПИЯ

Журналистката Антония Михайлова духовито и точно пише: „**Ентропията е мярка за безредието.**“ Щом прочетеш това изречение, зная, ще се зарадваш – сигурно никак не обичаш да подреждаш. Е, значи, в стаята си ти създаваш **затворена система с голяма ентропия.**

Докато си на училище, баба ти, мърморейки против хаоса в стаята ти, успява да почисти и подреди всичко. Много енергия е била необходима за това. Баба ти охка: „Сила не ми остана!“ Сега стаята ти е затворена система с малка ентропия.

Какъв е изводът?

Казваш: „Ако обичам близките си, ако искам да са живи и здрави мама и баба, сам трябва да си подреждам стаята.“

Правилно, но аз ти дадох тоя пример, за да се опиташ сам да помислиш и да отговориш:

Защо намалява ентропията в затворената система на твоята стая?

Защото **отвън е внесена енергия, която намалява хаоса, безредието.**

Стаята е подредена, хаосът намален. Затова, **подредена, стаята ти е система с малка ентропия.**

Ентропията се повишава **при топене**, тъй като се разрушава подредената кристална решетка, **и особено при изпарение**, тъй като рязко **нараства обемът, достъпен за хаотичното движение на молекулите.**

Процесите кондензация и кристализация на веществото, обратно – водят към намаляване на ентропията. Тя намалява, макар и не толкова рязко, **при охлаждане** на газовете, течностите и твърдите тела. В идеално правилен кристал, при температура **абсолютна нула** (-273,15 °C), **ентропията е равна на нула.** Но при такива условия няма ЖИВОТ.

Още един от вариантите за край на света е топлинна „смърт“ на Вселената, когато **ентропията** достига своя **максимум** и нищо в нея повече няма да се случва.

Това звучи доста тъжно: **в природата всички подредени неща се стремят към разрушаване, към хаос.**

Но откъде тогава се е взел животът на Земята?

Всички живи организми са невероятно сложни и подредени и по някакъв начин **цял живот се борят с ентропията.**

Живите организми в процеса на жизнената си дейност преразпределят ентропията около себе си, тоест **отдават своята ентропия** навсякъде, където могат. Например, когато ядем хамбургер, то превръщаме красивото подредено хлебче с масло в известно какво. Получава се, че сме отдали своята ентропия на хамбургера, а в общата система ентропията не е намаляла.

А ако вземем Земята като цяло, то тя изобщо не се явява затворена система – **Слънцето ни снабдява с енергия за безспирната борба на ЖИВОТА с ентропията.**

12 – 12 – Азбучен указател

	Епизод №
Айкидо	12-8
Аниhilация	12-8 и 9
ГМО	12-2
Ентропия	12-8 и 9
Мидас	12-1
Тайно оръжие ПО	12-10
Хримтурсите	12-5

В Ютуб можете да чуete:

Песничка за приятелството – музика Петя Стефанова

Приятелството ни закриля и дава ни космически криле.

Вярвай ни! Пази го! Доверието съхрани!

Приятелството нови светове дарява.

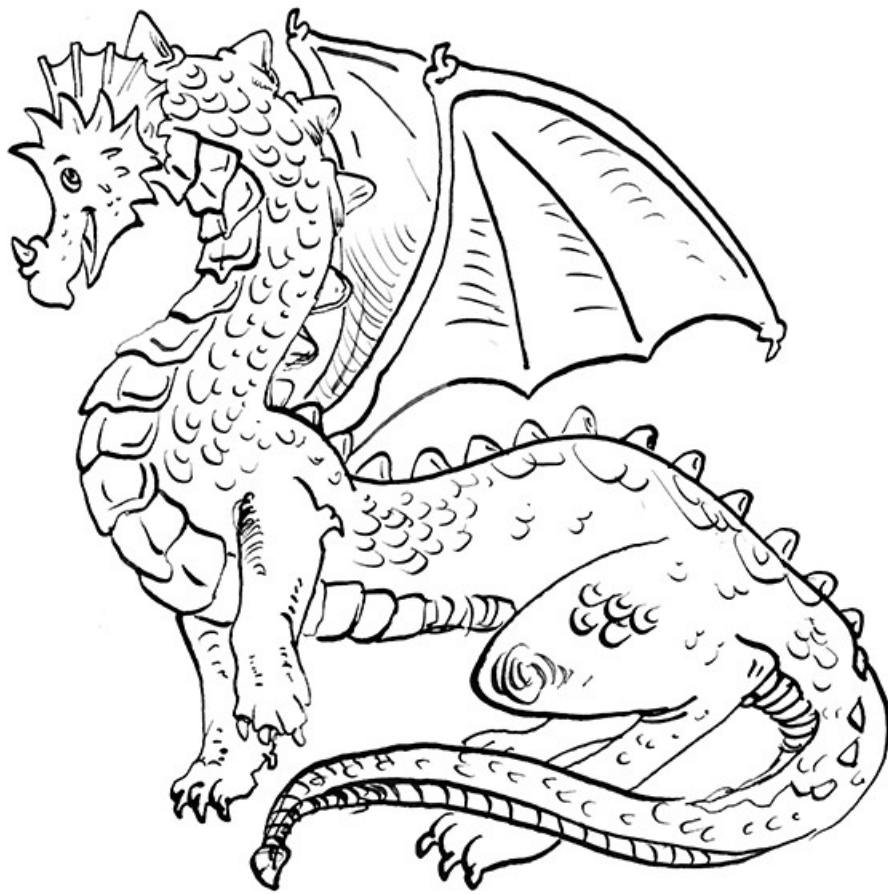
Простор за творчеството то създава.

Приятели – читатели,

От Вас зависи, какъв ще бъде животът Ви. Мисленето и творчеството са безценно съкровище, което можете да развивате и прилагате, слушайте гласа на сърцето си и свято пазейки приятелството и красотата в Света.

Маргарита Дюлгерова, Невена Колева и Петя Стефанова

България, 2023 година

„Оги-Огненото драконче“

Том 3

Текст: Маргарита Йорданова Дюлгерова

Илюстрации и оформление: Невена Колева